З Міжнародним жіночим днем – 8 Березня!

Крила України

На варті неба України!

Друкований орган Міністерства оборони України

www.krula.com.ua

№9-10 (672-673) 25 лютого – 8 березня 2013 року

НОВИНИ / КОМЕНТАРІ / ДОЗВІЛЛЯ / СПОРТ

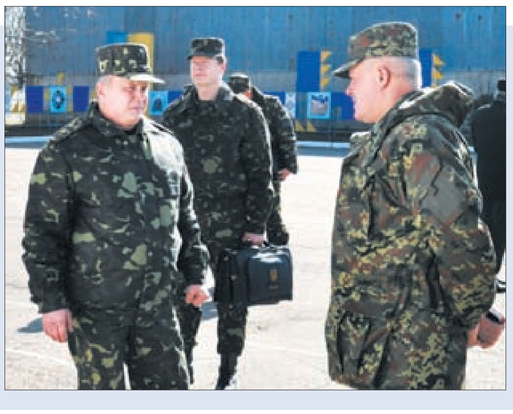
ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Без неба життя не уявляє…

10 стор.

Фото Дмитра Горбунова.

Кількість претендентів на контракт зростає в рази

4 стор.

"Air Squadron" незабаром в Україні

2 стор.

Штурмовики атакують !

Наприкінці лютого в бригаді тактичної авіації, що на Миколаївщині, під керівництвом командира бригади льотчика 1 класу полковника Володимира Помогайба відбулася чергова льотна зміна. Завдання, що ставилися на польоти, – виконання перевірок за видами льотної підготовки, польоти за планом бойової підготовки, продовження вивізної програми на літаку Су-25.

Втім, цього разу льотчики не лише підтримували та покращували навички пілотування, а й виконували ряд складних та суто бойових завдань, зокрема пошук військового корабля та нанесення тактичного авіаудару. Саме його на літаку Су-25 довелося виконувати заступнику командира авіаційної ескадрильї льотчику 3 класу капітану В'ячеславу Овчіннікову. Під час вильоту "ворожий" корабель, роль якого виконував корвет "Тернопіль" Військово-Морських Сил, був успішно виявлений у визначеній зоні акваторії Чорного моря та так само успішно знищений. Щоправда, знищували "супротивника" вже умовно.

За бездоганне виконання завдання капітану В'ячеславу Овчіннікову командир бригади полковник Володимир Помогайбо оголосив подяку. Загалом, в рамках льотної зміни, яка, за попередніми підсумками, пройшла без зауважень, льотчики здійснили 18 вильотів та налітали на Су-25 і Л-39 понад півтора десятка годин.

Микола Цвіцінський.
м. Миколаїв.

Шановні жінки – військовослужбовці та працівники Збройних Сил України! Дорогі матері, дружини та доньки військовослужбовців Повітряних Сил Збройних Сил України!

Від імені особового складу Повітряних Сил Збройних Сил України щиросердечно вітаю Вас з прекрасним весняним святом – Міжнародним днем прав жінок і миру – 8 Березня!

Цього дня ми звеличуємо жінку, яку природа щедро наділила найкращими рисами – материнською любов'ю і вірністю, ніжністю і добротою, чарівністю та розумом. Ви, дорогі наші матері і дружини, сестри і доньки, завжди надихаєте нас на ратні подвиги та звершення, даруєте всім надію, віру і любов, допомагаєте долати службові та життєві негаразди.

З нагоди Міжнародного дня прав жінок і миру дякую всім жінкам Повітряних Сил Збройних Сил України за взірцеву військову службу та наполегливу працю щодо підтримання високої боєготовності та забезпечення життєдіяльності військових частин.

Слова особливої вдячності висловлюю дружинам військовослужбовців за їх терпіння, витримку, підтримку та зміцнення у своїх чоловіків духу відданості військовій службі. Земний уклін і щиру повагу адресую усім матерям, чиї сини сьогодні знаходяться в строю захисників Вітчизни та надійно оберігають мир і спокій держави.

Дорогі жінки! Щиро бажаю Вам міцного здоров'я, родинного добробуту та щасливої долі. Нехай цей весняний день завжди дарує Вам тепло сонячних променів та ніжність перших весняних квітів, красу і гармонію життя!

З повагою

Командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенант Юрій Байдак.

ЛЬОТНА ЗМІНА

І день, і ніч у СМУ...

Дві льотні зміни на літаках Су-24М, Су-24МР і Л-39 відбулись у бригаді тактичної авіації Повітряного командування "Захід". До виконання польотів, які пройшли під керівництвом командира авіаз'єднання військового льотчика другого класу полковника Миколи Коваленка, було залучено льотний склад авіабригади.

Польоти проходили вдень і вночі за складних погодних умов. Екіпажі мали нагоду відпрацювати польотні завдання з відновлення навичок техніки пілотування, навігації та бойового застосування.

За підсумками двох льотних днів у бригаді було виконано більше трьох десятків польотів, загальний наліт екіпажів склав понад тридцять годин.

За словами командира бригади полковника Миколи Коваленка, польоти пройшли без суттєвих зауважень. Відмов авіаційної техніки не було, факти порушення безпеки польотів не виявлені. Він високо оцінив роботу підрозділів забезпечення та майстерність інженерно-технічного складу. Серед кращих полковник Микола Коваленко відмітив екіпаж бомбардувальника Су-24М у складі заступника командира бригади з льотної підготовки майора Максима Чебакова і помічника штурмана авіаційної ескадрильї капітана Олександра Трошина.

Андрій Агєєв.
Фото автора.

НА ПОЛЬОТАХ...

На порозі льотної практики

На аеродромі навчальної авіаційної бригади відбулися польоти за участю льотчиків-інструкторів частини. Протягом двох днів льотчики виконували польоти у простих метеорологічних умовах на літаках типу Л-39 "Альбатрос", Ан-26Ш та вертольотах Мі-8МТ. Керівником польотів було призначено одного з найдосвідченіших льотчиків частини підполковника Олега Соломаху.

Командир бригади військовий льотчик 1-го класу полковник Геннадій Дубовик зазначив, що незабаром у курсантів-льотчиків Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба розпочнеться льотна практика, яка проходитиме на цьому аеродромі. Наразі весь льотно-інструкторський склад частини та університету вдосконалює свої професійні навички пілотування, аби на належному рівні підготувати майбутніх офіцерів.

Планується, що найближчим часом відбудеться ще декілька льотних змін за участю льотчиків-інструкторів, які будуть відповідати за безпосередню підготовку курсантів у небі.

Дмитро Чалий.
м. Харків.

ВІЗИТИ

"Air Squadron" незабаром в Україні

Днями представники британського воєнно-історичного проекту "Клуб любителів старовинної авіації "Air Squadron" Джонатан Елвіс та Максі Гейнза відвідали бригаду тактичної авіації Повітряного командування "Центр" на Київщині. Передусім, візит пов'язаний із підготовкою до перельоту "Air Squadron" в Україну, який відбудеться у липні нинішнього року на запрошення Прем'єр-міністра України та командувача Повітряних Сил ЗС України.

Передбачається, що у перельоті візьме участь близько 25 літаків різних типів періоду Першої та Другої світових воєн, включаючи єдиний у світі "літаючий" Як-3, що брав участь у бойових діях. "Air Squadron" відвідають аеродроми "Львів", "Рівне", "Кіровоград", "Мелітополь", "Дар'ївка", "Вінниця", "Васильків" та "Бельбек". Власне, з аеродрому "Бельбек" британці планують виконати політ над містечком Балаклава в пам'ять про участь англійців у Кримській війні. Крім того, на аеродромі бригади тактичної авіації, що у Василькові, заплановано проведення спільних польотів, участь у яких візьмуть як літаки, так і льотчики обох країн.

Слід зазначити, що "Air Squadron" — це знатна в усьому світі ескадрилья військової морської авіації Королівських військово-морських сил Великобританії. Серед її засновників – член Британської королівської родини принц Майкл Кентський, на якого також очікують в Україні.

Сергій Клименко.
Фото Любові Киналь.

ОФІЦІЙНО

"У ході реформування Збройні Сили України буде значно розвантажено від виконання другорядних завдань"

4 березня в Будинку Уряду відбулася прес-конференція за участю першого заступника Міністра оборони України Олександра Олійника, тематика якої, передусім, була пов'язана із реформуванням війська. Перший заступник глави оборонного відомства, зокрема, повідомив, що Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України, вищі органи законодавчої та виконавчої влади приділяють підвищену увагу Збройним Силам України, їх бойовому і технічному потенціалу. Так, наприкінці минулого року завершено формування пакету стратегічних документів в оборонній сфері держави, тому зараз в Міноборони триває робота над Державною комплексною програмою реформування і розвитку Збройних Сил України на період до 2017 року.

Перший заступник Міністра оборони України зауважив, що проект цієї держпрограми було узгоджено під час розширеного засідання Колегії Міністерства оборони України, і у квітні його буде передано для розгляду та затвердження до Кабінету Міністрів України.

– У стратегічних документах держави наголошується на необхідності приведення Збройних Сил України до оптимальної чисельності. Виходячи з цього, протягом наступних років структуру та кількісний склад Збройних Сил буде реорганізовано. Ми вивільнимо Збройні Сили України від значної кількості підрозділів, які не впливають на бойову готовність. Буде приведено у відповідність кількість військових частин Збройних Сил України, які займаються бойовою підготовкою, і частин забезпечення. Це дасть нам великий додатковий ресурс для забезпечення заходів реформування, підняття рівня бойової готовності військових частин бойового складу, Збройні Сили буде значно розвантажено від виконання другорядних завдань, – наголосив Олександр Олійник.

Він додав, що в ході організаційних заходів проводитиметься робота з покращення якісного складу Збройних Сил України. У військові частини, які залишаються у складі Збройних Сил, призначатимуться лише кращі військовослужбовці та випускники вищих військових навчальних закладів.

– Пріоритет надаватиметься військовослужбовцям, які вільно володіють іноземними мовами, мають оперативно-стратегічний або оперативно-тактичний рівень військової освіти, високий рівень професійної підготовки, рівень кваліфікації не нижче 2-го класу, наукові ступені та вчені звання, досвід служби у складі національних контингентів та багатонаціональних органів військового управління, є учасниками бойових дій, – підкреслив перший заступник Міністра оборони України.

Для збереження кращих кадрів, а також щоб перехід Збройних Сил України на нову структуру відбувався максимально безболісно, сьогодні в Міністерстві оборони України опрацьовано проект Закону України "Про внесення змін до деяких законів України щодо соціального захисту військовослужбовців, які звільняються із служби у зв'язку з реформуванням Збройних Сил України".

– Законопроектом передбачається посилити соціальний захист цієї категорії військовослужбовців щодо забезпечення житлом, виплати допомоги при звільненні та пенсійного забезпечення. Зараз цей документ проходить погодження в центральних органах виконавчої влади, – зазначив Олександр Олійник.

Перший заступник Міністра оборони України розповів, що законопроектом пропонуються зміни щодо призначення пенсій військовослужбовцям. Особам, яким на момент звільнення виповнилось 45 років, передбачено зменшення вислуги років з 20 до 15 років з виплатою пенсії у розмірі 40 % грошового забезпечення. Крім того, військовослужбовцям, звільненим у зв'язку з організаційними заходами, передбачено виплату одноразової грошової допомоги в розмірі 50% місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби.

– У такий спосіб ми забезпечимо, щоб перехід Збройних Сил України на нову структуру відбувався максимально безболісно, зі збереженням позитивного морально-психологічного стану серед військовослужбовців і кращих кадрів для війська, – зазначив посадовець.

Відповідно до зазначеного проекту Державної комплексної програми реформування опрацьовується й питання реформування військової освіти. За словами Олександра Олійника, передбачається, насамперед, приведення у відповідність до потреб Збройних Сил України кількості військових професіоналів, яку необхідно готувати у вищих навчальних закладах.

– Ми повернемося до практики, коли протягом чотирьох років слухачі готувалися і проходили навчання у статусі "студент", а далі ті, хто виявив бажання пов'язати життя зі службою у Збройних Силах, переходили на форму навчання "курсант", – наголосив перший заступник керівника оборонного відомства.

Тож він зауважив, що за таких умов кількість викладачів та інших працівників, задіяних сьогодні у сфері військової освіти, не скорочуватиметься.

– Частина з них перейде працювати у вищі навчальні заклади, у складі яких нині існують наші військові кафедри, факультети чи військові інститути, – констатував перший заступник Міністра оборони України.

ПОЗИЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА

Модернізація – спільна справа всієї країни

Реалізація реформ в Україні буде активно продовжуватися. Про це заявив Президент України Віктор Янукович під час підсумкової прес-конференції. "Нам треба йти цим шляхом. Реформи не проводяться за рік, за два, за три - треба постійно рухатися вперед, шукати інновації. Прискорений розвиток економіки можливий тільки тоді, коли ми будемо прискорено розвивати країну, вкладати кошти", - наголосив Віктор Янукович.

Глава держави наголосив, що довгий час проведення реформ гальмувалося через нестабільну політичну ситуацію у країні. "Ми багато часу втратили, майже 20 років ми не займалися реформами. Чому цього не робили? Тому що була складна політична ситуація. То не підтримував парламент, то уряд був "не такий", то незручно було, тому що вибори підходили - одні закінчилися, інші починалися. І всі ці "незручності" призвели до того, що ми опинилися в дуже-дуже складній ситуації, - сказав Президент. – Це були роки, які переконали нас у тому, що якщо ми нічого не будемо робити, ми не витримаємо конкуренції у світі".

Модернізація, як підкреслив Віктор Янукович, це спільна справа усієї країни. "Я радію від того, що ми рухаємося вперед. Працювати треба багато-багато. Я налаштований на таку працю. Важку, цілодобову. І я веду за собою тих людей, хто хоче йти цим шляхом", - сказав Глава держави.

ПРЕС-ЦЕНТР ПОВІТРЯНИХ СИЛ ПОВІДОМЛЯЄ

Військові України та Польщі розширюють напрямки співробітництва

4 березня у Вінницькому гарнізоні розпочався візит представників делегації Командування Повітряних сил Збройних сил Республіки Польща з питань щодо напрямків двостороннього співробітництва між повітряними силами. Очолив польську делегацію заступник начальника Керівництва служби авіаційного руху ЗС Республіки Польща полковник Павел Братковскі.

В рамках цього візиту відбулася зустріч іноземних гостей з робочою групою Командування Повітряних Сил Збройних Сил України під керівництвом начальника Командного центру – заступника начальника штабу Командування ПС ЗС України з бойового управління полковника Анатолія Козловського.

В ході зустрічі сторони обговорили принципи організації руху повітряних суден ЗС України у повітряному просторі Республіки Польща, можливості використання транспортних літаків ЗС Республіки Польща для перевезення підрозділів ЗС України для участі у двосторонніх і багатонаціональних військових навчаннях на території Республіки Польща у 2013 році, питання обміну даними про повітряну обстановку між центрами повітряних операцій (командними пунктами) ПС ЗС України та Республіки Польща та співробітництва в галузі метеорологічного й аеронавігаційного забезпечення польотів авіації. В ході робочого засідання українською стороною також проведено брифінг-презентацію щодо сучасних завдань, які виконує транспортна бригада, та льотно-технічних характеристик літака Ан-26.

Підготовка до спільних навчань триває

5 березня у Вінниці відбулася робоча зустріч керівного складу Повітряних Сил Збройних Сил України та Військово-повітряних сил та військ протиповітряної оборони Збройних сил Республіки Білорусь. Українську робочу групу очолював начальник оперативного управління – заступник начальника штабу Командування ПС ЗС України генерал-майор Віктор Гамора. Іноземна делегація працювала під керівництвом начальника штабу – першого заступника начальника авіації управління авіації ВПС та військ ППО ЗС Республіки Білорусь полковника Георгія Кудрявцева.

Метою зустрічі було проведення конференції з розроблення концепції українсько-білоруського тактичного навчання чергових сил з протиповітряної оборони, яке сплановано провести у цьому році. На початку зустрічі генерал-майор Віктор Гамора від імені керівництва Командування ПС Збройних Сил України подякував керівнику білоруської делегації за зустріч, а також висловив переконання, що зазначений захід буде ефективним в питаннях контролю за безпекою повітряного простору обох держав.

– Україну і Республіку Білорусь пов'язують історичні корені і дружні відносини. Різнобічне співробітництво Збройних Сил наших держав, їх Повітряних Сил, а також підприємств і організацій, які спеціалізуються на розробці, виробництві та модернізації озброєння й військової техніки ПС, підкріплено багаторічними відносинами військового та військово-технічного співробітництва, взаєморозуміння та довіри, - сказав генерал-майор Віктор Гамора.

Делегації обмінялися досвідом в питаннях забезпечення безпеки в повітряному просторі та обговорили перспективи подальшого співробітництва. Під час обговорення положення Технічної Угоди між Міністерством оборони України та Міністерством оборони Республіки Білорусь сторони обмінялися пропозиціями щодо організаційних питань проведення заходу (термінів, формату, місця), які необхідно спланувати з метою подальшої підготовки та проведення навчання.

ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ

Підприємства ракетно-космічної галузі України в 2012 році збільшили обсяги виробництва на 20%

За підсумками роботи у 2012 році, підприємствами ракетно-космічної галузі України вироблено і реалізовано продукції на суму майже 4,3 млрд грн. Про це повідомляє прес-служба Державного космічного агентства України.

По відношенню до 2011 року обсяги виробництва зросли - на 20%, обсяги реалізації продукції - на 19%. Експортовано продукції на 2,5 млрд грн, що на 5% більше ніж за 2011 рік. Частка експорту продукції в загальному обсязі реалізації складає 62%. Майже три чверті продукції, що експортована, складає ракетно-космічна техніка. Завдання Загальнодержавної цільової науково-технічної космічної програми профінансовано на 112 млн грн (100% від запланованих обсягів видатків), що на 53% перевищує показники 2011 року.

ГРОМАДСЬКА ПРИЙМАЛЬНЯ

Проблеми регіонів у столиці знають

У Донецьку за перший місяць роботи Регіональної громадської приймальні Міністра оборони України до її працівників вже звернулося понад 30 осіб.

– Зі створенням у лютому поточного року при Донецькому обласному військкоматі цього представництва керівника оборонного відомства військовослужбовці та пересічні громадяни на собі відчули турботу про них. Відтепер більшість важливих питань можна вирішити на місці, а не витрачати час та гроші на поїздки в столицю. Вважаю, результативність від впровадження цього нововведення у соціальну сферу видна вочевидь, – зазначив начальник Донецького гарнізону полковник Сергій Камеш.

За словами керівника Регіональної громадської приймальні Міністра оборони України у місті Донецьк – помічника Донецького обласного військового комісара з правової роботи лейтенанта юстиції Івана Теплякова, більшість людей особисто приходять із проблемами, аби почути чітку відповідь.

– У лютому нам власноруч принесли свої папери 26 осіб, решта надіслали питання електронною чи звичайною поштою. Серед відвідувачів, в основному, були військові пенсіонери, колишні цивільні працівники Збройних Сил, інваліди війни та родичі загиблих військовослужбовців, – пояснив лейтенант юстиції Іван Тепляков.

До речі, приблизно 80% від усіх проблем, з якими звертались до Регіональної громадської приймальні Міністра оборони України, вирішувалися на місті. Адже стосувалися вони перерахунку пенсійних виплат, забезпечення житлом та надання правових консультацій стосовно порядку проходження служби.

– Питання, які виходять за межі компетенції начальника Донецького гарнізону чи командирів військових частин, ми направляємо до Києва. Зазначу, що за кожним зверненням ми, члени регіонального представництва керівника Оборонного відомства, приймаємо окреме рішення, знаходимо шляхи розв'язання, а потім доводимо результат до відвідувачів приймальні. Тож, людяність та увага до усіх відвідувачів – наші головні принципи роботи, – зауважив керівник Регіональної громадської приймальні Міністра оборони України у місті Донецьк лейтенант юстиції Іван Тепляков.

Дмитро Горбунов.
м. Донецьк.
Фото Олександра Дейни.

Регіональну громадську приймальню Міністра оборони України у місті Донецьк відкрито 1 лютого 2013 року. До її складу входить 9 осіб із числа військовослужбовців, ветеранів Збройних Сил та представників громадських організацій. Адреса: м. Донецьк, вул. Буслаєва, 26А, кім. 406. Контактна особа: лейтенант юстиції Іван Олегович Тепляков, телефон: (062) 332-41-32. Графік прийому громадян: щовівторка та щочетверга з 9:00 до 18:00, перерва з 13:00 до 14:00.

НОВІ ВИДАННЯ

Презентовані перші томи Шевченківської енциклопедії

Напередодні святкування 199-ї річниці від дня народження Тараса Шевченка у Національній парламентській бібліотеці України відбулася презентація перших двох томів Шевченківської енциклопедії, випущених за бюджетною програмою "Українська книга". "Шевченківська енциклопедія" – це масштабний проект Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка Національної академії наук України, приурочений до 200-річного ювілею Великого Кобзаря, який Україна відзначатиме наступного року. Загалом передбачається випустити шість томів цього унікального видання.

За словами упорядників Шевченківської енциклопедії, метою її виходу є найповніше представлення широкій читацькій аудиторії унікальної постаті Тараса Шевченка – поета і художника, висвітлення його визначальної ролі в суспільному житті українського народу тощо. Перший том складається з 1142 статей, другий – із 1081 статті, які містять основні відомості про життя, творчість і особистість Тараса Шевченка, його епоху та оточення, місце в національній та світовій культурі.

Низка статей-персоналій охоплює інформацію про оточення Кобзаря, дослідників його творчості, перекладачів та ін. Видання поділене на тематичні розділи, кожен із яких включає ряд довідкових статей різного обсягу: поетика Шевченка; біографія; історія і Шевченко; місця перебування; згадувані Шевченком історичні, міфологічні, біблійні, агіографічні персонажі; Шевченко і література – українська, російська, слов'янські, світова література; Шевченко і мистецтво (скульптура, музика, театр, кіно); шевченкознавство; вшанування пам'яті тощо.

РОБОЧА ПОЇЗДКА

Кількість претендентів на контракт зростає в рази

Свою поїздку на Одещину начальник Генерального штабу – Головнокомандувач Збройних Сил генерал-полковник Володимир Замана розпочав з відвідування командного пункту ПвК "Південь", де заслухав командира об'єднання генерал-лейтенанта Павла Зуєва щодо завдань та мети підготовки у 2013 році, зосередивши увагу на міжвидовій підготовці військ.

Генерал-лейтенант Павло Зуєв детально доповів про стан комплектування військовослужбовцями військової служби за контрактом, наголосивши, що в тих частинах, де збільшено грошове забезпечення, кількість претендентів на підписання контракту зросла в рази. Окрім того, він поінформував про підготовку визначених військових частин і підрозділів до участі у двосторонньому дослідницькому командно-штабному навчанні органів військового управління.

В ході спілкування з посадовими особами ПвК "Південь" генерал-полковник Володимир Замана обговорив питання модернізації озброєння та військової техніки, розвитку автоматизованих систем управління, вдосконалення практичних навиків військових льотчиків, соціального забезпечення військовослужбовців. А продовжив свою роботу Головнокомандувач Збройних Сил у зенітній ракетній бригаді повітряного командування, яку очолює полковник Олександр Третьяков.

Цього ж дня генерал-полковник Володимир Замана відвідав Болградський гарнізон, де у супроводі командувача Високомобільних десантних військ ЗС України полковника Олександра Швеця ознайомився з ходом виконання заходів з реформування дислокованого в місті окремого аеромобільного батальйону окремої аеромобільної бригади ВДВ ЗС України та станом фондів для його розміщення. Начальник Генерального штабу оглянув об'єкти казармено-житлового фонду, полігона, паркової та складської зон, вивчив стан справ з виконанням робіт щодо їх відновлення.

Володимир Віват,
Сергій Балановський.
Фото Сергія Балановського.
м.Одеса.

БЕЗПЕКА ПОЛЬОТІВ

Аби в майбутньому не допустити помилок

На базі льотного факультету Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба завершено дводенні інструктивно-методичні збори з фахівцями служб безпеки польотів Повітряних Сил ЗС України.

У детальному обговоренні специфічних питань військової авіації взяли участь начальники служб безпеки польотів повітряних командувань, авіаційних бригад, навчальних та дослідних установ виду Збройних Сил.

Очолив збори перший заступник командувача Повітряних Сил ЗС України генерал-майор Сергій Дроздов.

– Захід відбувся напередодні важливого етапу у навчанні курсантів-льотчиків – початку льотної практики, яка розпочнеться на аеродромі Чугуїв наприкінці березня. Тому більшість питань стосувалася саме організації та забезпеченні польотів майбутніх офіцерів, – зазначив офіцер.

Основною метою зборів став розгляд питань забезпечення належної організації льотної роботи, вдосконалення профілактичної роботи із забезпечення безпеки польотів, підвищення фахового рівня спеціалістів служби безпеки польотів.

Певний час на зборах було відведено аналізу недоліків під час організації та проведення профілактичної роботи із забезпечення безпеки польотів. Також спільними діями було відпрацьовано практичні рекомендації щодо запобігання авіаційним подіям та іншим негативним проявам.

Генерал-майор Сергій Дроздов та командування видового вузу заслухали низку доповідей офіцерів, задіяних у льотній підготовці курсантів університету.

На завершення конференції керівництвом зборів було підбито підсумки професійної діяльності та поставлено завдання щодо вдосконалення заходів, пов'язаних із забезпеченням безпеки польотів.

Дмитро Чалий.
м. Харків.

НА СТРІЛЬБИЩІ

Підрозділ охорони

Днями з військовослужбовцями бази забезпечення Командування Повітряних Сил провели заняття зі стрілецької підготовки з практичним виконанням стрільб із автомата Калашнікова. Заняття проходили відповідно до плану бойової підготовки в частині і відбувались на одному зі стрільбищ поблизу Вінниці.

Напередодні виконання практичних стрільб було проведено тактико-стройові заняття зі стрілецької підготовки. Також військовослужбовці вивчали будову, характеристики, порядок розбирання, збирання та чищення зброї, правила прицілювання та виконання стрільби. Не забули і про заходи безпеки, на чому особливо акцентувалося на кожному з навчальних місць.

Завдяки професійному підходу до організації та проведення занять вже під час виконання вправи солдати діяли впевнено, демонструючи при цьому хороші показники у стрільбі з АК-74. Зокрема, вісімдесят відсотків учасників отримали добрі та відмінні оцінки.

Свій професіоналізм вкотре продемонстрували контрактники. Вони і отримали гілку першості за підсумками стрільб. Але солдати-строковики, незважаючи на невеликий термін служби у Збройних Силах, відстали не на багато. Серед контрактників відмінні результати показали заступник командира комендантського взводу старший сержант Сергій Зубченко, старший стрілець взводу охорони старший солдат Андрій Білоус. "Ворошиловськими стрільцями" у строковиків виявились водій роти матеріального забезпечення старший солдат Ярослав Паламар та водій роти охорони солдат Олександр Пікун.

Ірина Приліпко.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

"Про присвоєння імені Івана Черняховського Національному університету оборони України"

Ураховуючи особливі заслуги перед Батьківщиною уславленого сина українського народу, видатного полководця, двічі Героя Радянського Союзу, генерала армії Черняховського Івана Даниловича та зважаючи на високі показники Національного університету оборони України у підготовці висококваліфікованих офіцерських кадрів для Збройних Сил України, постановляю:

Присвоїти Національному університету оборони України ім'я Івана Черняховського і надалі іменувати його – Національний університет оборони України імені Івана Черняховського.

Президент України ***В.Янукович.***

Довідка

Черняховський Іван Данилович

(29 червня 1906 – 18 лютого 1945 рр.)

Один із талановитих полководців Другої світової війни. Двічі Герой Радянського Союзу, в роки Великої Вітчизняної війни командувач 60-ї армії Воронезького фронту, Першого Українського фронту, військ Західного та 3-го Білоруського фронтів, генерал армії.

Народився 29 червня 1906 року в селі Оксанина (нині Уманського району Черкаської області) в сім'ї селянина. Українець. У 1913–1919 роках навчався в Вапнярській початковій залізничній школі. Навесні 1922 року екстерном склав іспити за курс неповної середньої школи.

У Червоній армії з 1924 року. З вересня 1924 року по жовтень 1925 року – курсант Одеської піхотної школи. З жовтня 1925 по серпень 1928 року – курсант Київської артилерійської школи, на території якої знаходиться зараз Національний університет оборони України. З вересня 1928 по червень 1929 року – командир взводу 17-го корпусного артилерійського полку Українського військового округу. З травня 1931 по травень 1932 року – слухач Військово-технічної академії імені Ф.Е.Дзержинського. З травня 1932 по листопад 1936 року – слухач командного факультету Військової академії механізації і моторизації РСЧА. З січня по липень 1937 року – начальник штабу 2-го танкового батальйону 8-ї механізованої бригади Київського військового округу; з травня 1938 року по липень 1940 року – командир 9-го окремого легко-танкового полку Білоруського Особливого військового округу. З липня 1940 по березень 1941 року – заступник командира 2-ї танкової дивізії Прибалтійського Особливого військового округу.

З березня 1941 року, в 35-річному віці, став командиром 28-ї танкової дивізії 12-го механізованого корпусу Прибалтійського Особливого військового округу (з червня 1941 року – Північно-Західного фронту), з якою він вступив в бій у червні 1941 року.

Брав участь в оборонних боях Північно-Західного фронту. У серпні 1941 року в складі Новгородської оперативної групи військ дивізія під командуванням І.Д.Черняховського брала участь в обороні Новгорода. З липня 1942 по квітень 1944 року – командувач 60-ї армії Воронезького фронту (з 23 березня 1943 року – Курського, з 26 березня 1943 року – Цетрального, з 6 жовтня 1943 року – знову Воронезького, з 20 жовтня – 1-го Українського фронтів).

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 17 жовтня 1943 року "за високі організаторські здібності при форсуванні Дніпра і виявлений особистий героїзм" генерал-лейтенанту Черняховському Івану Даниловичу присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі "Золота Зірка"(№ 1922). У квітні 1944 року – командувач військ Західного фронту, а після його перейменування – 3-го Білоруського фронту (з 24 квітня 1944 до лютого 1945 року). За успішне проведення Вітебсько-Оршанської (23–28 червня 1944 року), Мінської (29 червня – 4 липня 1944 року), Вільнюської (5–20 липня 1944 року) та Каунаської (28 липня – 28 серпня 1944 року) операцій, указом Президії Верховної Ради СРСР від 29 липня 1944 року генерал армії Черняховський Іван Данилович удостоєний другої медалі "Золота Зірка".

З 16 по 30 жовтня 1944 року І.Д.Черняховський керував самостійною Гумбінен-Гольдапською фронтовою операцією. З 13 січня по 18 лютого 1945 року брав участь у Східно-Пруській наступальній стратегічній операції, в ході якої 13–26 січня провів Інстербурзько-Кенігсберзьку операцію, війська фронту вийшли на підступи до Кенігсберга і блокували східно-пруське угруповання німців. 18 лютого 1945 року в районі міста Мельзак (нині Пенежно, Польща) смертельно поранений. Помер того ж дня. Похований у Вільнюсі (Литва). У 1992 році прах І.Д.Черняховського був перепохований у Москві на Новодівочому цвинтарі.

На території Національного університету оборони України на вшанування пам'яті двічі Героя Радянського Союзу генерала армії Черняховського І.Д. встановлено його бюст, а на головному корпусі, в якому він проходив навчання,– меморіальну дошку. Відповідно до наказу Міністра оборони України від 05.05.2009 № 218 "Про зарахування двічі Героя Радянського Союзу Черняховського І.Д. навічно до списків військовослужбовців роти забезпечення навчального процесу 33-ї бази забезпечення навчального процесу Національної академії оборони України" генерал армії Черняховський навічно зарахований до списків військовослужбовців цієї роти.

На зв'язку – Альмерія!

"Buenas noches!", – так зазвичай починає розмову із батьками військовослужбовець строкової служби окремого полку зв'язку Повітряних Сил ЗС України, що у м. Вінниця, солдат Олександр Цимбалистий. Рідні уже не перший рік на заробітках у сонячній Іспанії, тож часу попрактикуватися мовою "піренейців" було вдосталь.

Цього разу Сашко не просто зателефонував по "Skype", аби дізнатися, як там справи. Солдат вирішив привітати любих матусю та сестру – Ларису Юріївну та Аліну Цимбалистих, зі святом усього жіноцтва – 8 Березня.

– Хотілося привітати рідних не тільки по телефону, а побачити їх обличчя, подивитися в очі, – зізнається Олександр. – Тому вирішив, поки є можливість, зробити це напередодні свята, у дружній нам бібліотеці.

Річ у тім, що "дружня" вінницька бібліотека-філія №8, якою керує Світлана Поплавська і про яку ми уже не раз згадували у наших матеріалах, володіє не лише хорошим арсеналом пізнавальної та художньої літератури, а й сучасними комп'ютерами з Інтернет-мережею.

Військовослужбовці мають унікальну можливість безкоштовно відвідувати її фонди, посидіти в Інтернеті, налаштувати відеозв'язок із батьками.

– У нашої частини з цією бібліотекою давні партнерські стосунки, – розповідає заступник начальника польового вузла зв'язку з виховної роботи майор Олександр Субботін. – Ми спільно організовуємо десятки культурних та військово-патріотичних заходів, у яких беруть участь школярі та допризовна молодь.

Як пояснює Олександр Субботін, військова частина – режимний об'єкт, Інтернету тут не місце, а тим паче веб-камерам. Тож сусідня бібліотека у цьому питанні – чудове рішення, аби військовослужбовці час від часу могли поспілкуватися з батьками, як-то кажуть, "вживу", через монітор комп'ютера.

Власне, так робить і Олександр Цимбалистий. Батьки дуже раді бачити сина й на власні очі переконатися, що у війську він змужнів та подорослішав. Олександру залишилося лише привітати зі святом бабусю, яка живе на Закарпатті. Хоч Інтернету Віра Іванівна і немає, але серцем завжди із своїм онуком, та кілька вітальних слів від нього у телефонному режимі, безумовно, піднімуть їй настрій.

Юрій Ігнат.
"Крила України".
Фото автора.

За тендітними жіночими плечима...

8 березня – це весняне свято представниць прекрасної статі, в цей день вони особливо жіночні та нарядні. І нехай не у всіх є змога в цей день вдягти нове плаття та високі підбори, адже вони обрали військову службу на благо Батьківщини, форму і погони, все одно всі жінки залишаються ніжними та турботливими матерями, сестрами, дружинами!

Міжнародний день прав жінок і миру старшому механіку-телефоністу вузла зв`язку батальйону зв`язку та радіотехнічного забезпечення бригади тактичної авіації ПвК "Захід" старшому солдату Надії Сікорській неодноразово доводилось зустрічати на бойовому посту, виконуючи завдання за призначенням. Саме про неї можна сказати: "Фахівець своєї справи"! За плечима цієї тендітної жінки – вже двадцять один рік військової служби. За високі показники у бойовій підготовці Надія неодноразово заохочувалась командуванням військової частини. Разом з цим, вдома вона залишається чуйною жінкою і люблячою матір'ю, встигає приготувати вечерю, справитись з хатніми справами та приділити увагу сім'ї.

Чоловік Юрій Петрович із розумінням ставиться до служби дружини та всіляко підтримує її, адже сам він офіцер запасу, служив у тій же військовій частині на посаді авіаційного механіка. Донька Марина також пишається своєю турботливою "військовою мамою", яка попри всі негаразди, вміє зберігати усмішку, тепло та любов в очах.

Старший солдат Надія Сікорська, безумовно, є прикладом мужності і жіночності одразу! І таких жінок – військовослужбовців та працівників ЗС України – в батальйоні зв`язку та радіотехнічного забезпечення бригади є чимало. Усі вони сумлінно виконують свої функціональні обов'язки, постійно працюють над вдосконаленням навичок в професії і навіть дають фору деяким військовослужбовцям-чоловікам!

Шановні колеги, дорогі Жінки! Прийміть найщиріші вітання з 8 Березня від чоловічого колективу батальйону зв`язку та РТЗ військової частини А2502! У цей весняний день ми висловлюємо вам слова захоплення і любові, поваги та подяки! Все, що в житті роблять чоловіки, вони роблять для вас і заради вас. А ви даруєте нам головне – життя, кохання і натхнення. Хай нова весна дарує вам радість, впевненість, щастя і любов!

Анатолій Ковальчук.

Чарівність у камуфляжі

"... А я щаслива! Чуєте?! – Щаслива!"... Своїм власним віршем прапорщик Алла Шуляк просто заворожила мене з перших хвилин знайомства. Я ледь встигнув увімкнути диктофон.
"... А я радію! Чуєте?! – Радію!
Радію ранку, сонцю і весні.
І кожній подарованій надії,
яку Всевишній милував мені..." .

Я навіть не слухав, а просто дивився, як вона серцем читає свій вірш. І розумів, чому офіцери командування Івано-Франківської бригади тактичної авіації одностайно захоплюються саме цією жінкою-військовослужбовцем, її природною чарівністю.

Кажуть, що армія – це суто чоловіча справа. Одначе, Алла Павлівна – яскравий приклад того, що це далеко не так. Військовий однострій вона вдягнула 19 років тому. За своєю першою професією вона психолог. Але так сталось, що після закінчення Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника дівчині запропонували військову службу. Півроку підготовки у Харкові, і вона повертається до льотної частини, де служить по цей день.

Незважаючи ні на постійні напруження, ні на суворий режим та чергування, Алла Павлівна вміє зберегти той жіночий шарм, який чоловіки помічають не очима, а душею. Сяюча усмішка, вміння бачити світле і радісне, жити з розкритим назустріч людям серцем... Навіть військовий однострій вона носить якось підкреслено шанобливо і акуратно, як кажуть командири – "відповідно до статуту, але із власним шармом".

Військова служба – не завада її захопленням, яким вона віддає вільний від служби час. Алла Шуляк радо займається вирощуванням квітів, а ще дуже любить мандрувати. Вона сама водить автомобіль і на дорозі може "дати фору" багатьом чоловікам– автомобілістам. Однак найбільшим набутком у житті вона вважає свою родину та дитину.

– Моя найзаповітніша мрія – поставити на ноги і виростити донечку, – ділиться Алла Павлівна. – І жити так довго зі своїм чоловіком у мирі й любові, скільки нам відпустить Всевишній.

Прапорщик Алла Шуляк – яскравий приклад того, що в армійській службі жінки можуть бути не лише відповідальними та акуратними виконавцями наказів старшого керівника. Вони можуть обіймати керівні посади, керувати чималою кількістю особового складу, приймати важливі рішення і нести за це відповідальність. Адже Алла Павлівна обіймає посаду чергового зв'язку. В її обов'язки входить організувати та контролювати роботу всіх вузлів та станцій зв'язку, що забезпечують і польоти бойових винищувачів під час виконання ними поставлених завдань, і повсякденне життя бригади. Навіть на перший погляд ця посада не здається простою. Адже організувати своєчасне проходження сигналів та команд по таких різних видах зв'язку, як провідний, радіо, мережевий – це складна справа. Кожного разу, заступаючи на чергування, ця жінка бере на себе відповідальність за злагоджену роботу кількох десятків інших військовослужбовців – жінок і чоловіків.

– Я ні на хвилину не пошкодувала, що одягнула погони, – розповідає Алла Шуляк. – Звичайно, тут, як і в кожній професії, є свої плюси і мінуси. Але мені подобається бути військовою. Керувати чоловіками, з одного боку, складно, а з іншого... Хочу сказати, що чоловіки-військові – це окрема каста людей. Вони надійні і дружні. І готові прийти на допомогу у будь-якій ситуації. Так само і жінки. Адже коли в небі літають винищувачі, і їх потрібно супроводжувати, керувати, щоб політ пройшов успішно, і чимало в цьому успіху залежить від якісного і своєчасного зв'язку – тут не до заздрощів чи ревнощів. Всі працюють однією командою.

Про свою службу у бригаді тактичної авіації Алла Шуляк може розповідати довго і пристрасно. Відчувається, що вона живе роботою і відчуває високу відповідальність. А поза службою – це надзвичайно чарівна, привітна струнка молода жінка, яка ховає у серці свою таємницю любові. Лиш іноді ці таємниці вириваються на папір віршованими рядками:

"... А я кохаю! Чуєте?! Кохаю!
Кохаю, як ніхто ще не кохав.
Лиш почуття від заздрощів ховаю,
щоб їх хто не зурочив чи не вкрав!
А я живу наперекір проблемам.
На радість рідним. Ворогам назло...
І хай не мучить вас ця вічна тема –
чому мені в житті так повезло...".

Тарас Грень.

Жінок вітає ВСП

Більше шести десятків чоловіків Вінницького зонального відділу військової служби правопорядку вітають із жіночим святом сімох представниць прекрасної половини – невід'ємної і чарівної складової своєї служби.

– Для жінок у нас традиційна програма, – розповідає начальник зонального відділу військової служби правопорядку полковник Ігор Качуровський. – В урочистій обстановці ми збираємося в Червоному залі, зачитуємо святковий наказ, вручаємо грамоти, премії і, звичайно, подарунки. А вже другий рік поспіль запрошуємо на корпоративні урочистості артистів Центру військового музичного мистецтва Повітряних Сил та різні самодіяльні колективи й таким чином піднімаємо настрій нашим дівчатам.

Саме із таким, піднесеним настроєм відзначають 8 Березня діловод старший солдат Світлана Мельник та психолог частини працівник Збройних Сил України Валентина Суханова. Ці жінки близько десяти років працюють у цьому колективі і заслужили чималу повагу та авторитет.

– Робота у нас неспокійна, можна сказати навіть нервова, – каже Валентина Суханова. – Тому регулярно проводжу профілактичні бесіди з військовослужбовцями, адже відділу виховної роботи у нас немає, тож я, частково, працюю "замполітом", – жартує Валентина. – Бувають і позаштатні ситуації, коли, наприклад, необхідно розібратися, що на думці у солдата-дезертира.

А от уся паперова робота зонального відділу ВСП на плечах Світлани Мельник.

– Щодня доводиться працювати із купою паперів: документація, накази, директиви та інші, – розповідає діловод частини. – Робота нелегка, потребує посиленої зосередженості, уваги та контролю, але наш відділ із нею добре справляється.

Начальник Вінницького зонального відділу військової служби правопорядку Збройних Сил України полковник Ігор Качуровський справді пишається роботою усього жіночого колективу.

– У цьому колективі я працюю лише декілька років, – каже Ігор Казимирович, – а от наші дівчата пережили уже не одного керівника. У день, коли увага чоловіків максимально прикута до усього жіноцтва, хочу побажати чарівній статі нашого колективу здоров'я, благополуччя, щастя, довгих років життя і щоб реформування війська позначилося на їх долях лише з позитивного боку.

Юрій Ігнат.
"Крила України".
Фото автора.

П'ятдесята весна Юрія Клевана

6 березня свій півстолітній ювілей відзначив командир однієї з військових частин, завдяки якій вправно працюють засоби зв'язку та радіотехнічного забезпечення вітчизняних Повітряних Сил, полковник Юрій Клеван. Центр ремонту засобів зв'язку та радіотехнічного забезпечення – це єдина військова частина у Повітряних Силах Збройних Сил України, яка під керівництвом ювіляра вже більше 15-ти років виконує такі важливі для військ завдання. Крім проведення середнього та поточного ремонту, особовий склад частини бере безпосередню участь у забезпеченні зв'язком та РТЗ заходів не лише військових, а й загальнодержавного значення...

Навряд чи у дитинстві маленький Юрко з села Кручинець, що у Черняхівському районі Житомирської області, мріючи стати льотчиком, знав, що він народився в один день із кумиром декількох поколінь хлопчаків, одним із кращих асів Великої Вітчизняної, Олександром Покришкіним! Але це було так: майбутній авіатор Юрій Клеван народився того дня, коли тоді ще не маршал, а генерал Покришкін, тричі Герой Радянського Союзу, ім'я якого було відомим будь-якому школяреві, відзначав своє 50-річчя. Ровесники Юрка зачитувалися книжками про війну, в тому числі – тими, що змальовували звитяжні подвиги радянських соколів у небі війни.

Імена Покришкіна, Кожедуба, Talaліхіна, Гастелло, Тимура Фрунзе та багатьох інших льотчиків-героїв надихало хлопчаків, вони марили небом, хотіли стати схожими на мужніх пілотів-фронтовиків. Так, книгу Покришкіна "Небо війни" у шкільній бібліотеці хлопці зачитали мало не до дір! Мріяв стати льотчиком і школяр Юрій Клеван, який народився у день 50-річчя славетного Покришкіна, і який зараз, ставши вже поважною людиною у званні полковника, святкує власне 50-річчя...

Він зростав у простій селянській родині, батьки працювали у колгоспі, а хлопець вчився у сільській школі. Там же, при школі, вчився грати на баяні, із задоволенням грав у настільний теніс, футбол, волейбол та інші спортивні ігри. До речі, хоча й після закінчення школи минуло не багато, не мало – 33 роки, настільним тенісом полковник захоплюється й досі, а нещодавно, коли у частині проводився тенісний турнір до Дня захисника Вітчизни, його переможцем став саме він, командир!

– Наймолодший, мабуть! – жартує, коментуючи свій чемпіонський титул, він.

Можливо, на бажання стати військовим авіатором певною мірою вплинув і батько, який відслужив строкову службу у Військово-Повітряних Силах. В авіаційному полку, що дислокувався у Прибалтиці, молодший сержант Микола Клеван був водієм заправника літаків, згодом – командиром відділення. Може, й пам'ять про загиблого у сорок третьому році під Воронежем діда, червоноармійця Миколи Клевана, зробила своє, аби його онук через майже чотири десятиліття став захисником Вітчизни, хтозна...

У рідному селі була восьмирічка, тому, аби здобути повну середню освіту, п'ятнадцятирічному юнакові довелося їздити до сусіднього району, Володарськ-Волинського. У 1980 році він закінчив 10-й клас Грушківської середньої школи і поїхав до Харкова, вступати до військового авіаційного училища. Спочатку він намагався вступити до льотного, але прискіпливі лікарі в обласному військкоматі щось таки знайшли в оці, і небо для майбутнього офіцера закрилося. Зітхнувши й поміркувавши, випускник подав документи до Харківського вищого військового авіаційного училища зв'язку.

У 1984 році лейтенант Юрій Клеван закінчив Харківське вище військове авіаційне училище радіоелектроніки та поїхав за розподілом служити на рідну Житомирщину, до гарнізону Дальньої авіації Озерне.

Рівно рік лейтенант був начальником радіостанції Р-136 в окремому батальйоні зв'язку 15-ї гвардійської бомбардувальної дивізії Дальньої авіації. Це була радіостанція короткохвильового зв'язку на базі автомобіля ЗіЛ-157. Комплект радіостанції знаходився у трьох таких автомобілях.

Тут, в Озерному, на першому ж році офіцерської служби Юрій зустрів і свою долю. У 1985 році він одружився з донькою офіцера-авіатора, старшого авіаційного техніка літака Ту-22 старшого лейтенанта Анатолія Гіріна Наталею. Згодом у подружжя народилося двійко донечок. Забігаючи наперед, можна сказати, що сьогодні дружина офіцера служить в армії, старша донька Ірина працює у військовій частині, а молодша, Анастасія, є студенткою Житомирського національного агроекологічного університету, а паралельно з цим навчається на факультеті підготовки офіцерів запасу Житомирського військового інституту імені Сергія Корольова Національного авіаційного університету. Тому, напевно, за декілька років також стане до захисників Вітчизни. Старший солдат Наталя Клеван служить на посаді діловода, а донька, працівник Збройних Сил України Ірина Пліс, працює бухгалтером.

Сам же глава сім'ї після року роботи з радіостанцією Р-136 очолив радіоцентр вузла зв'язку захищеного командного пункту дивізії. У 1988 році капітан Клеван став уже начальником вузла зв'язку, а ще через п'ять років йому довелося разом із декількома іншими старшими офіцерами формувати управління нової військової частини – бази ремонту та зберігання засобів зв'язку та радіотехнічного забезпечення. Частина, яка, змінивши організаційно-штатну структуру й дійсне найменування, сьогодні є Центром ремонту засобів зв'язку та радіотехнічного забезпечення. Чотири роки у новоствореній частині підполковник Юрій Клеван був головним інженером – начальником технічної частини, а потім став її командиром. Відтоді він і є беззмінним командиром цієї, у своєму роді, унікальної військової частини, яка забезпечує технікою зв'язку частини та підрозділи цілого виду Збройних Сил, ремонтує, зберігає та проводить утилізацію тієї техніки й апаратури, яка вже вислужила всі можливі й неможливі терміни й ресурси.

У 2003 році полковник Юрій Клеван закінчив Національну академію оборони України за спеціальністю "Бойове застосування та управління діями підрозділів (частин, з'єднань) авіації". А ще через дев'ять років, минулого року, закінчив Національну академію державного управління при Президентові України.

На сьогодні календарна вислуга ювіляра складає 32 роки. Втім, ветеран Збройних Сил повний енергії та сил.

– П'ятдесят років, я вважаю, це не вік! – із посмішкою говорить Юрій Миколайович.

Та й справді, хіба ж це вік, якщо з молоді у частині досі ніхто не може обіграти командира в той самий теніс?!

Олексій Тригуб.

НА ВАРТІ...

Вправні дії вартового

Одеський гарнізон. Неділя, 24 лютого 2013 року. 7 год 10 хв. Стартова позиція зенітного ракетного дивізіону, окоп "Граніт". Двоє зловмисників, перелізши через огорожу поста, пробиралися на технічну територію стартової позиції зенітного ракетного дивізіону. Та от невдача... Їх помітив з вишки патрульний третьої зміни молодший сержант Ярослав Замостян.

– "СТІЙ! НАЗАД!", – скомандував патрульний.

...Ярослав добре усвідомлював, яка відповідальність на нього покладена. Йому довірили охороняти стартову позицію дивізіону, який прикриває Одесу від загроз з повітря. Молодшого сержанта Замостяна добре проінструктували командири перед заступанням на варту. Розповідали, що раніше траплялись випадки, коли мисливці за кольоровими металами намагались вирізати кабелі. А без живлення ЗРК – просто гора металу...

...Порушники почули патрульного, на мить завагались, але все таки продовжили рух в бік позицій.

– "СТІЙ! До вас буде застосована зброя!", – рішуче вигукнув Ярослав. Порушники завмерли. Молодший сержант одразу викликав на підмогу резервну групу.

Прибувши на місце події, прапорщик Леонід Люшенко разом з молодшим сержантом Михайлом Замошніковим затримали порушників. Особливого опору вони не чинили. Затриманими виявились студенти-другокурсники одеських вишів, що нібито через цікавість вирішили подивитись стартову позицію дивізіону. З їх слів, ніякого злого умислу в них не було.

Після затримання "цікавих" студентів передали співробітникам МВС Київського району Одеси.

P.S. Велика вдячність військовослужбовцям дивізіону прапорщику Леоніду Люшенку та молодшим сержантам Михайлу Замошнікову і Ярославу Замостяну за їх пильність та відмінне виконання службових обов'язків. Завдяки цим хлопцям та їх товаришам по службі понад мільйон одеситів живуть під захищеним небом.

Олександр Олехнович. "Крила України".

ЛУГАНСЬК

Кадетський корпус відроджує традиції

Відродженням кращих військових традицій стало проведення першого кадетського балу, який відбувся під патронатом Луганської обласної ради. Цей захід пройшов за участю офіцерів, викладачів та випускників Луганського обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою "Кадетський корпус імені героїв Молодої гвардії", а також старшокласниць міських шкіл.

Музичний супровід забезпечили музики оркестру Луганського державного університету внутрішніх справ.

– Ідея проведення такого урочистого заходу виникла давно. Дуже приємно, що це добре починання підтримали керівники місцевих органів самоврядування. Із великим задоволенням ліцеїсти чекали на цей дійсно святковий день. На загальну підготовку та спільні із дівчатами репетиції пішло декілька місяців. Паралельно кадети знайомилися з етикетом та історією світських балів. Проте, обличчя усіх юних учасників балу довели, що старання були не даремні, – зазначив начальник ліцею полковник Валерій Ємбаков.

На початку заходу з побажаннями юнакам успішного опанування військовою справою виступили голова Луганської обласної ради Валерій Голенко, його заступник Анатолій Івченко, директор Департаменту освіти і науки, сім'ї, молоді та спорту облдержадміністрації Ірина Цимбал.

– Ми продовжуємо піднімати престиж військової служби в регіоні. Більшість з присутніх ліцеїстів-старшокурсників незабаром поповнять лави професійних військових, стануть на захист Батьківщини, – такими словами відкрив бал Валерій Голенко.

За словами віце-сержанта Андрія Овчаренка, саме після балу він остаточно визначився із вступом до військового вузу.

– До цього часу у мене було декілька варіантів, де навчатися далі. Приміром, я серйозно замислювався над навчанням в одному з престижних цивільних закладів Донбасу. Але, парадний офіцерський одностріи моїх командирів та чарівні ритми вальсу таки переважили мої коливання на користь Харківського університету Повітряних Сил, – зізнався ліцеїст.

На завершення першого кадетського балу голова Луганської обласної ради Валерій Голенко пообіцяв проводити подібні заходи, поступово збільшуючи їхні масштаби.

Дмитро Горбунов. м.Луганськ. Фото автора.

ХРЕСНА ХОДА

Ікона небесного покровителя вже на Поділлі

На три дні з 21 до 23 лютого до Вінниці, в рамках Хресного ходу гарнізонами і військовими частинами Збройних Сил України, прибула ікона Святого Рівноапостольного князя Володимира, який проголошений Українською православною церквою небесним покровителем Збройних Сил України, та мощі священномученика Володимира (Богоявленського), митрополита Київського і Галицького.

Першими, з-поміж інших військових частин Вінницького гарнізону, Святині зустріли військовослужбовці 182-го об'єднаного інформаційно-телекомунікаційного вузла зв'язку та 101-го окремого полку зв'язку Повітряних Сил Збройних Сил України, які дислокуються на спільній території.

– Хресний хід триває з листопада минулого року. За цей час ікона Святого Рівноапостольного князя Володимира і мощі обійшли чи не усі гарнізони України – з Півночі на Південь та з Заходу на Схід. До Вінницької єпархії ікона перейшла від Хмельницької, далі вона попрямує на Кіровоградщину. І трохи більше ніж за тиждень хода завершиться у Києві. Головна мета цього Хресного ходу – підвищення морально-етичного духу та духовності військовослужбовців Збройних Сил України, їхніх рідних та близьких, – наголосив штатний клірик Вінницької і Барської єпархії по взаємодії зі Збройними Силами України протоієрей Сергій (Ковтун).

Основні урочистості і молебень відбулися на плацу об'єднаного вузла зв'язку. Військовослужбовці обох військових частин, офіцери штабу Командування Повітряних Сил довідались з проповіді представників духовенства про життя Рівноапостольного князя Володимира.

Зустріч зі святинею набула широкого розголосу та знайшла відгук у серцях та душах військовослужбовців. Після обряду освячення водою кожен з офіцерів і контрактників, багато з яких привели свої сім'ї, та військовослужбовці строкової служби мали змогу прикластися до образу та мощів Святих. Далі Святині перенесли до солдатського клубу, де кожен міг спокійно прийти, помолитися, ще і поспілкуватися зі священиками.

"Для мене особисто, – ділиться враженнями старший прапорщик Олена Доброва, – можливість прикластися до цих Святинь має велике духовне значення. Як матір двох синів, понад усе бажаю, щоб нинішня молодь зростала у мирі, спокої, добрі, гармонії, любові до ближнього і у своєму вихованні та зростанні, перш за все, опиралаcь на духовні і моральні цінності. Я переконана, що віра у Бога, духовне виховання, гармонічно входячи у наші військові колективи, родини і серця, здатні прищеплювати сьогоднішнім і майбутнім захисникам Вітчизни такі якості, як патріотизм, самоповага, гуманне ставлення до переможеного противника і чужого цивільного населення".

За три години перебування ікони і мощів на території військового містечка людський потік не зупинявся. Віряни з інших військових частин, особовий склад, який змінився з добового наряду та бойового чергування, і ті, хто знаходився у вільний від служби час, поспішали на зустріч зі Святинями в надії отримати Боже благословення та заступництво небесного покровителя.

Вже о другій половині дня до ікони Святого Рівноапостольного князя Володимира та до мощів священномученика Володимира (Богоявленського), митрополита Київського і Галицького приклалися льотчики, інженери і техніки Гвардійської бригади транспортної авіації Повітряних Сил, яка дислокується у селищі Гавришівка, неподалік Вінниці.

Андрій Агєєв. м.Вінниця. Фото автора.

ЛЬВІВ

Військова форма може бути і такою

У Міністерстві оборони триває розробка і випробовування нових зразків військової форми одягу. Тим часом студенти Львівського коледжу легкої промисловості представили військовослужбовцям власні розробки. І якщо справжня військова форма має бути насамперед зручною, комфортною і витривалою, то моделі молодих дизайнерів, у першу чергу, – привабливі і красиві.

"З Львівським коледжем легкої промисловості Київського національного університету технологій та дизайну у нас добрі дружні стосунки, – розповідає заступник командира першої радіотехнічної бригади з виховної роботи підполковник Олександр Малушенко. – Тож перед значним святом – Міжнародним днем жінок, ми вирішили запросити творчий колектив цього навчального закладу до себе в гості".

Студенти коледжу – майбутні дизайнери, технологи і модельєри одягу. Та вже зараз вони створюють власні колекції, які не соромно представити широкому загалу. А щоби глядачам було ще цікавіше, презентація колекцій чергується з концертними номерами за участю студентів і викладачів. Тут є і танцювальні, і естрадні, і вокальні постановки. Це – яскраве, динамічне і веселе шоу, яке нікого не залишить байдужим. Кращого подарунку жінкам на свято годі й шукати. До речі, їх у бригаді – дуже багато. Кожен третій військовослужбовець тут – представник прекрасної половини людства.

"Наші жінки нарівні з чоловіками несуть бойове чергування, сумлінно і віддано виконують військовий обов'язок, – зазначає командир радіотехнічної бригади полковник Михайло Донченко. Тому і в передень свята ми хотіли їм подякувати за їхню працю. Вважаю, що організований концерт вийшов вдалим і цікавим. Адже на обличчях наших колег-жінок сяяли усмішки. Значить, ми змогли відволікти принаймні на дві години їх від повсякденних турбот і справ".

Студенти коледжу на сцені багато співали, танцювали і жартували. Та найголовнішим у програмі була все таки презентація колекції одягу у стилі "мілітарі". Вона припала до душі глядачам, бо показ супроводжувався аплодисментами.

"Військова тема в модному одязі присутня постійно, – розповідає заступник директора коледжу з виховної роботи Оксана Ходань , – час від часу до неї звертаються усі модні бренди та модельєри. Цікавий цей стиль і нашим студентам. Відтак, і в наших роботах з'явилась така колекція. Вважаю, вони вийшли успішною. Також старались на сцені і наші хлопці та дівчата, які виконували танцювальні й вокальні номери. Від щирого серця вони хотіли створити свято для всіх військових. Наші захисники на це заслуговують".

Владислав Назаркевич.

ВІННИЦЯ

У полку зв'язку, де командиром підполковник Дмитро Задворнов, відбулася низка заходів, присвячених Дню захисника Вітчизни.

Зв`язківців привітали школярі

Так, 22 лютого в приміщенні клубу частини пройшли урочистості з нагоди свята. Під оплески спів службовців грамотами нагородили майора Ярослава Балтака, прапорщика Олега Вознюка та старшого сержанта Валентина Євича, а Сергію Подзигуну присвоїли військове звання "старший солдат". Вітальними листівками керівництво частини привітало батьків старшого солдата Івана Шарваровського, солдатів Дмитра Сташка та Олександра Цимбалистого за сумлінне виконання службових обов'язків. Решту особового складу заохотили вже командири підрозділів.

Продовженням заходу став концерт учасників художньої самодіяльності полку. Серед усіх номерів найбільше сподобався та підняв настрій захисникам виступ Лілії Шумейко та Віталія Кирницького. У ролі Яшки Артилериста та Горпини Дормідонтівни вони блискуче зіграли фрагмент з легендарної вистави Леоніда Юхвіда "Весілля в Малинівці".

А вже наступного дня учні 5-го класу вінницької школи №8 разом зі своїм класним керівником Людмилою Субботіною підготували для військовослужбовців цікаву концертну програму. Захід розпочав заслужений артист України Ігор Терентюк, заспівавши дві патріотичні пісні. Чудовий голос співака та вальс у виконанні дітей зворушили серця глядачів. Після цього юні таланти читали вірші, веселі байки і гуморески, чим викликали на обличчях присутніх щирі посмішки. Окремої уваги заслуговує виступ учениці Ольги Лисенко. Вона зіграла на бандурі мотив давньої української пісні. По закінченню концерту діти подарували всім присутнім вітальні листівки, виготовлені власноруч. У свою чергу, військовослужбовці провели для дітей пізнавальну екскурсію частиною та почастували їх справжньою солдатською кашею.

– Ми дуже вдячні керівництву частини за теплий прийом, за щирі оплески, за те, що цінуєте наші старання, – зазначила Людмила Субботіна. – Я ще раз вітаю всіх захисників зі святом. Бажаю, щоб ваші сила та мужність завжди живились любов`ю та підтримкою рідних людей.

Крайнім заходом, який відбувся 24 лютого, стала тематична екскурсія до кімнати Бойової Слави, приурочена 70-й річниці Сталінградської битви. Її організували для солдат строкової служби. Начальник клубу полку старший прапорщик Віталій Кирницький ознайомив військовиків з експозицією "Однополчани в Сталінградських боях" та провів цікавий екскурс історією цієї визначної події з життя 8-го окремого ордена Червоної Зірки полку зв'язку.

Найцікавішими експонатами виставки стали заслужений Бойовий Червоний Прапор за участь полку у визвольних боях під Сталінградом, а також капсула із землею й осколком від снаряда, що стали реліквіями для військовослужбовців даної частини.

Владислав Дем`яненко. Ірина Приліпко.

Що шукають жінки?

Напередодні Міжнародного дня жінок ми спробували з'ясувати, – чим же приваблює представниць прекрасної статі військо. Що знаходять, а що втрачають вони під час служби в армії? Де і ким хочуть служити жінки і чого можуть досягти? Відповіді на ці питання шукали в найбільшому з'єднанні Повітряного командування "Захід" – Галицько-Волинській радіотехнічній бригаді, у Стрийському зенітному ракетному Теребовлянському полку та у військовій частині, де більша частина всього особового складу – красуні в погонах – в окремому полку зв'язку.

Радіотехнічна бригада Повітряного командування "Захід" – це більше тисячі військовослужбовців. І кожний третій – жінка. Так було завжди. В бригаді пишаються своєю історією – бойовий шлях вона починає в 1942 році. Тоді ворожі літаки військовослужбовці 100-го окремого батальйону повітряного спостереження, оповіщення і зв'язку виявляли зором і слухом. Спостерігачами на пункти часто заступали військовослужбовці-жінки.

"Ми шануємо пам'ять наших попередників і сумлінно зберігаємо історичні документи, – розповідає заступник командира бригади з виховної роботи підполковник Олександр Малушенко, – ось на фронтових фотознімках – жінки нашого батальйону. Це молоді красуні. Вони могли б і не воювати, але таки пішли на фронт добровольцями. Звичайно, тоді всі думали лише про одне – про перемогу. І хоча жінки не йшли в бій зі зброєю в руках, легкою їхню службу не назвеш. На спостережні пункти нашого батальйону полювали німецькі розвідники і диверсанти. Типовий приклад – в квітні 1944 року під час відбиття нападу на пост була захоплена в полон молодший сержант Віра Тимофєєва. Фашисти не змогли примусити дівчину виказати дані про розташування позицій батальйону. Під час катування молода дівчина загинула, але важливої інформації не видала. Ось вам і слабка стать".

Знайомі з історією бригади і планшетисти старші солдати Ірина Баб'як та Марія Ткачук. На щастя, воювати їм не довелося. Ірина прийшла служити в армію в 1992 році. "Тоді були важкі часи, – згадує Ірина, – годі було знайти пристойної роботи. Я закінчила політехнічний інститут, але мої знання не були потрібні працедавцям. Поруч з моїм домом розташовувалась військова частина. До армії ніхто з моїх родичів стосунку не мав, про службу нічого не знала. Але вирішили спробувати. Так потрапила в авіаційний бомбардувальний полк. Мені запропонували посаду механіка. Підвели до літака Су-24. Начальник сказав: "Ви будете знімати з бомбардувальника певні блоки і потім на спеціальній апаратурі знімати інформацію. Перша думка – я ніколи цього не навчусь, і взагалі це не моє. З такими міркуваннями і повернулась додому після першого дня служби. Та згодом свою справу зробив дружний армійський колектив. Помалу я навчилась своєї роботі і відчула себе професіоналом. Вдруге засумнівалась у власних можливостях, коли опановувала новий для себе фах планшетиста. Спершу трохи розгубилась, але невдовзі у всьому розібралась. Армія навчила не боятись нового. Зараз легко виконую і перевиконую норматив – відповідаю за десять цілей на планшеті і встигаю за хвилину оновити їх місце розташування. Найважчим за минулий рік був період проведення фінальної частини "Євро-2012". Я несла бойове чергування практично під час усіх матчів. В армії я шукала насамперед стабільності. В виборі не помилилась".

А от Марія Ткачук з молодих років була буквально закохана у військову службу. "Мій чоловік Петро Карпович – офіцер, зараз полковник запасу. Я дуже хотіла служити в армії. Роботу я мала – працювала вихователем в дитячому садку, але мріяла про службу. Спершу влаштувалася діловодом. Потім стала військовослужбовцем. І досі пам'ятаю слова свого першого начальника – військова форма вам дуже личить. Службу розпочала оператором командно-штабної машини, пізніше стала планшетистом. Зараз я вже пенсіонер, але розставатись з бойовою роботою наразі не збираюсь – і далі стою за планшетом. Тим часом військових в нашій родині додалося. Старший син Сергій став офіцером, як батько. Приклад батька і старшого брата перейняв молодший син Вадим. Він також обрав офіцерську службу. Та й це ще не всі військові у нашій родині. Сини одружились з дівчатами, які також носять погони. Старша невістка – Вікторія – капітан, служить у структурах виховної роботи. Молодша – контрактник. Я всіма своїми військовими пишаюсь. А що не лишилась вихователем в садку – не шкодую. Адже солдати – також діти, хоча вже й великі. Тож частенько можна застосувати свій педагогічний хист. В армії я шукала цікавої роботи. Я її знайшла".

Командир бригади полковник Михайло Донченко зазначає, що керувати колективом, в якому третина військовослужбовців – жінки, не важко. "Головне – дотримуватись певних принципів, – розповідає командир, – наприклад, ставитись до колег по службі жіночої статі так, як ви хотіли б, щоб ставились до ваших доньок чи дружин. Тобто з повагою. Протягом десятиліть в армії наші жінки довели: вони надзвичайно відповідальні, цілеспрямовані і наполегливі. Я знаю, що вони справляться з найважчим завданням. До свята ми підготуємо їм концерт, обов'язково вітатимемо. Від себе та всіх чоловіків нашого колективу бажаю нашим красуням здоров'я, достатку, кохання і добробуту".

І якщо в радіотехнічній бригаді третина військовослужбовців – жінки, то в окремому полку зв'язку вони переважають над чоловіками. "Близько 55 відсотків нашого колективу – представниці прекрасної статі, – розповідає заступник командира полку з виховної роботи підполковник Василь Лилак, – практично всі вони – військовослужбовці контрактної служби. Однак десять жінок носять на плечах офіцерські погони. Це наші медики, юристи, фахівці виховних структур. Та є серед них і спеціалісти зв'язку. Наприклад, капітан Наталя Максюта очолює відділ програмування та інформаційного забезпечення, капітан Ганна Семенова – начальник відділення обміну даними, старший лейтенант Наталя Скалецька – інженер-начальник зміни".

Ці жінки у разі успішного просування по службі мають шанс очолити підрозділ зв'язку, а то й обійняти керівну посаду в управлінні полку. Але наразі це – лише перспективи. Сумнівів, що тендітні плечі витримають навантаження, нема. "Судіть самі, – розповідає підполковник Василь Лилак, – минулого року наш полк брав участь у комплексі навчань "Перспектива-2012". Для виконання цього завдання на полігон вийшов найбільший за останні роки підрозділ – 56 зв'язківців і 29 одиниць техніки. Вони розгорнули польовий вузол зв'язку, який працював в полі майже місяць. Наші військовослужбовці забезпечували зв'язком центр управління та оповіщення оперативного командування на рухомих засобах. На навчання вперше за декілька останніх років залучили військовослужбовців-жінок. Нарівні з чоловіками двадцять шість тендітних зв'язківців працювали в полі заради виконання завдання. Серед них – начальник апаратної телефонного відділення старший лейтенант Олена Одінцова, старші солдати Іванна Масліган, Ірина Фіцик, Лариса Кулак, Марина Максюта. Вони відмінно виконали свою роботу".

Щодня жінки-зв'язківці залучаються до несення бойового чергування. Вони забезпечують зв'язок управління Повітряного командування "Захід" з підпорядкованими військовими частинами та вищими штабами. "Я прийшла служити в полк в 2006 році, – згадує Наталя Женчук, – продовжила військову династію. Мій батько, мама, брат і чоловік – військові. До такого вибору мене ніхто не схиляв, професію обрала свідомо. За місяць самостійно вивчила азбуку Морзе і спустилась під землю на бойове чергування. Перші дні було важко, навіть сигнал зупинки в автобусі нагадував азбуку Морзе. За півроку відчула, що фах опанувала і почуваю себе на чергуванні впевнено. Сприяє результативній роботі і дружня атмосфера в колективі".

А от Оксана Баранова прийшла в частину з авіаційного полку. "Мій батько – авіатор. Тож я з дитинства бачила військові літаки і в 1994 році вирішила стати військовою, – згадує Оксана, – приваблювали романтика та престиж військової служби. Декілька разів через скорочення змінювала місця служби. Не так давно стала зв'язківцем. Спершу було нелегко, навіть іноді плакала. Та зараз можна стверджувати – робота цікава, колектив – бойовий. Одним словом – служити можна".

Василина Матущак призвалась на військову службу лише в 2008 році. "Маю твердий характер, тож змусити мене заплакати важко, – розповідає вона. – Часто жінок лякають заняття з фізичної чи вогневої підготовки. Вважаю, що боятись тренувань не варто. Я прийшла сюди, бо мені завжди подобалась військова служба. Думаю, що в армії надовго".

Не лякають труднощі військової служби і оператора інформаційно-аналітичної групи штабу Стрийського зенітного ракетного полку старшого солдата Аллу Балик. Тут представниці прекрасної статі складають близько 15 відсотків особового складу частини. "Полк у нас бойовий. На озброєнні – зенітні ракетні комплекси "Бук-М1", – розповідає заступник командира полку з виховної роботи підполковник Ігор Шпаргалюк, – працювати на такій техніці жінки, як правило, не наважуються". Алла каже, що знайома з цією частиною з дитинства: "Мій тато тут служив і частенько брав мене з собою у вихідні дні. Все мені тут рідне і близьке. Та за час служби доводилось і змінювати гарнізони. Майже сім років я прослужила у відомому серед зенітників колись п'ятому, а нині третьому дивізіоні Львівського зенітного ракетного полку".

Серед вартових неба він зажив слави найвіддаленішого підрозділу в регіоні. До найближчого населеного пункту – більше десяти кілометрів лісовою дорогою. Дивізіон – це позиції зенітних ракетних комплексів С-300 та декілька двоповерхових будинків для родин військовослужбовців на лісовій галявині.

"Я потрапила в цей підрозділ наприкінці жовтня, – згадує Алла, – надворі було темно й похмуро, йшов сніг. Думала, що не проживу тут і тижня, а затрималась на сім років. Тут я збагнула, що таке труднощі військової служби. А пізніше зрозуміла – в усьому можна знайти позитив і жити щасливим життям. Дарма, що навколо глухий ліс і паркан, зате діти в безпеці і дихають свіжим повітрям. Ну й що, що до найближчого магазину – десятки кілометрів. Зате під ногами – море грибів і ягід. Цивілізація далеко, та тут чоловіки могли швидше просуватись по службі – охочих їхати в ліс небагато".

То що ж знаходять жінки в армії? Перше слово, яке можна почути у відповідь – стабільність і соціальний захист. Грошове забезпечення контрактника зараз замале для чоловіка, однак достатнє для жінок. Тут не виженуть з роботи через вагітність і оплатять "лікарняний". Жінка в армії знаходить чесний, доброзичливий і справедливий колектив. А ще – може реалізуватися як фахівець. Також представниці прекрасної статі знаходять в армії цікаву роботу. Захищати свою країну – це однозначно захоплююче. Що втрачають наші жінки у війську? Всі сходяться в одному – військова служба забирає щось дуже цінне у жінки. Це вільний час. На себе його взагалі нема, кажуть красуні в формі. Та й дітей доводиться виховувати й ростити в телефонному режимі. А ще в стройовому відділенні однієї військової частини нашу увагу звернули на одну тенденцію. Впродовж терміну дії ще першого контракту жінки-військовослужбовці знаходять чоловіків та народжують перших дітей. Кадровики не романтики, а бюрократи. Інакше б вони сказали – жінки знаходять в армії кохання. І створюють родини.

Владислав Назаркевич.
"Крила України".
Фото автора.

У День захисника Вітчизни

ВІННИЦЯ

Урочистості з нагоди Дня захисника Вітчизни у Вінниці розпочалися шикуванням особового складу Командування та церемонією покладання квітів до комплексу "Вшанування пам'яті захисників Вітчизни", після чого перенеслися до 60-будинку офіцерів Повітряних Сил. На заході були присутні керівний склад Повітряних Сил на чолі з командувачем генерал-лейтенантом Юрієм Байдаком, керівники області та міста, представники громадських організацій, силових структур у Вінницькій області, ветерани Збройних Сил України.

Відкриваючи офіційну частину заходу, командувач Повітряних Сил ЗС України генерал-лейтенант Юрій Байдак усіх присутніх привітав з Днем захисника Вітчизни, зазначаючи при цьому, що саме у цей святковий день ми з вдячністю згадуємо наших славних попередників, всіх тих, хто причетний до захисту держави, хто віддав своє життя за Батьківщину, і схиляємо голови перед їхньою світлою пам'яттю.

В рамках заходу кращим військовослужбовцям командувач вручив нагороди від Міністра оборони України та начальника Генерального штабу Збройних Сил України. А завершилася урочиста частина святкування концертним виступом та шоу-дефіле артистів Центру військово-музичного мистецтва Повітряних Сил Збройних Сил України. Слід додати, що цього ж дня, на території Командування Повітряних Сил Збройних Сил України відбувся День відкритих дверей, тому бажаючі вінничани та гості міста мали змогу відвідати Військово-історичний музей Повітряних Сил – музей авіаційної, ракетної, зенітної ракетної та радіотехнічної техніки під відкритим небом.

АР КРИМ

Військових випробувачів Державного науково-випробувального центру Збройних Сил України та ветеранів з нагоди Дня захисника Вітчизни вітали голова смт. Приморський Сергій Жалнін та голова селищної жіночої ради Валентина Андреєва.

З пісенними та музичними композиціями перед повітряними асами виступили солістка народного хору Марія Пашкурлатова, солістка студії "Сюрприз" Сайде Керімова, вихованці дитячого садка "Море", зарничники 7-ї та 11-ї шкіл, учні Приморської музичної школи.

Директор випробувального центру, заслужений льотчик-випробувач СРСР, Герой України генерал-майор Юрій Тішков вручив найкращим випробувачам грамоти. Але яке ж свято без соліста у військовій формі! На сцені для гостей та військовослужбовців заспівали майор Олександр Киприянов та підполковник Олександр Шостак. А завершила свято студія східного танцю "Айла Сах" з танцем "Са Іді".

Руслан Семенюк.
Фото Сергія Бебешка.

ЛЬВІВЩИНА

З нагоди Дня захисника Вітчизни командир окремого полку зв'язку Повітряного командування "Захід" полковник Мирослав Курчак та керівник Західного регіонального представництва Всеукраїнського міжконфесійного релігійного християнсько-військового братства підполковник запасу Юрій Давидов ініціювали проведення в навчальних закладах Львівщини "Уроків мужності".

Зв'язківці завітали в гості до школярів загальноосвітніх шкіл села Муроване та Ямпіль Пустомитівського району Львівщини. Під час зустрічі офіцери, прапорщики і солдати полку розповіли старшокласникам про бойовий шлях частини та нинішню бойову роботу зв'язківців, умови служби в підрозділах, особливості військової служби за контрактом, відповіли на численні питання учнів. На уроці військові показали фільм про історію та розвиток Повітряних Сил Збройних Сил України і Повітряного командування "Захід" та військ зв'язку.

Один з військовослужбовців полку – солдат Тарас Копитчак, лише недавно завершив навчання в Ямпільській школі. Нині він прийшов в гості до молодших учнів.

– Я четвертий місяць несу службу у війську. Враження добрі. Є що розповісти школярам. Коли дізнався, що виступатиму в рідній школі, трохи розхвилювався. Але побачив, що зустрічають нас тепло, учням наші розповіді дуже цікаві, – поділився хлопець.

Добрі спогади про спільне навчання, посмішки, питання, поради, побажання Тарасові постійно лунали і під час уроку, і за межами класу.

Уроки мужності пройшли в дружній і теплій атмосфері. Директори шкіл Микола Дума та Андрій Юзич зазначають, що живе спілкування з військовими сприяє вихованню патріотів та захисників Вітчизни. Спільними зусиллями вчителів, військових та громадських організацій на прикладі славетних традицій нашої армії можна сформувати в учнів активну життєву позицію, риси гідності та мужності.

Владислав Назаркевич.
"Крила України".

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

В стінах 42-го гарнізонного Будинку офіцерів щорічно відбувається понад півсотні масових культурно-просвітницьких заходів. І кожного разу творчий колектив будинку офіцерів радо зустрічає гостей, які приходять подивитися чудовий концерт та отримати безліч позитивних емоцій. 22 лютого був один з таких днів, коли у великій глядацькій залі зібрались військовослужбовці Старокостянтинівського гарнізону, працівники Збройних Сил, мешканці міста й району, аби гідно відзначити День захисника Вітчизни.

У всі часи захищати рідну землю було справою честі та гідності мужніх людей, дійсних патріотів своєї країни, святим обов'язком кожного громадянина. Тож День захисника Вітчизни – це всенародне свято. У нього славні традиції, за ним стоїть історія, сповнена героїки подвигів, яскравих вчинків. Попри зміну часів і політичних систем, нині 23 лютого, як і десятиліття тому, асоціюється насамперед з мужністю та стійкістю людського характеру, силою духу та відданістю Батьківщині.

І в цей день кращі мистецькі колективи гарнізону та міста були раді дарувати глядачам частинку свого таланту та гарного настрою. Серед них – муніципальний духовий оркестр, хор ветеранів "Подоляни", солістки народного аматорського гурту естрадної пісні "2+3" Ірина Шликова, Ірина Качан, Катерина Аргунова, капітан запасу Олександр Петрук, солістка студії сучасного танцю "Блек Денс Імперіал" 42-го ГБО Анна Свістунова, вихованці хореографічних колективів дитячо-юнацького спортивно-танцювального клубу "Данс Ліцей" 42-го ГБО, дитячого спортивно-танцювального гуртка сучасної гімнастики "Грація". Фінальна пісня "Офіцери" з репертуару Олександра Пономарьова прозвучала у виконанні капітана запасу Олександра Петрука як подарунок для усіх, хто гордо несе звання захисника Вітчизни. Концертна програма припала до душі усім – від вкритих сивиною і увінчаних нагородами ветеранів до молоді, яка лише нещодавно одягла військову форму.

– Дорогі чоловіки, нехай ваші сила та мужність завжди живляться любов'ю та підтримкою близьких і рідних. І після будьяких "баталій", які часто трапляються у повсякденному мирному житті, вдома на вас завжди чекає затишна гавань. Нехай вам завжди буде кого захищати, але не буде від кого! – звертаючись до представників мужньої професії, наголосила ведуча концерту.

Анастасія Браун.
Фото Сергія Чеплакова.

ХАРКІВЩИНА

Понад 300 юнаків і дівчат із числа школярів навчальних закладів Ленінського та Жовтневого районів Харкова відвідали розташування зенітного ракетного полку Повітряного командування "Центр". Захід проводився в рамках позакласного заходу "Уроки мужності" та військово-патріотичного виховання дітей і молоді.

Майбутніх захисників Вітчизни особисто зустрічав заступник командира полку з виховної роботи майор Андрій Мерзлих.

– Наша частина була сформована понад 70 років тому, саме у розпал Великої Вітчизняної війни. За час існування полку тисячі офіцерів та солдатів були нагороджені державними та бойовими нагородами. Тож відчуйте бойовий дух вартових неба та серйозно подумайте про те, що колись можете змінити нас на бойовому посту, – зазначив у своєму виступі офіцер.

На початку заходу офіцер розповів про основні завдання, покладені на військову частину, а у приміщенні кімнати Бойової слави наочно продемонстрував основні віхи історії частини. Також юні гості поспілкувалися з військовослужбовцями строкової служби, спробували м'якість солдатського ліжка та ознайомилися з розпорядком дня. Окрім цього, школярі спробували на смак солдатської каші у їдальні військової частини.

Дмитро Чалий. м. Харків.
Фото автора.

Без неба життя не уявляє…

Єдина жінка-пілот, яка літає на реактивних військових літаках, проходить службу на Харківщині. Начальник повітряно-вогневої та тактичної підготовки – голова кваліфікаційної комісії Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба підполковник Оксана Чернавіна є єдиною представницею прекрасної статі у Збройних Силах України, яка літає на реактивних військових літаках. Навчально-тренувальний – основний літальний апарат, на якому вона виконує складні повітряні завдання.

– Я з дитинства була закохана в небо. Вже в 9 класі здійснила свій перший стрибок з парашутом з висоти 600 метрів на аеродромі Товариства сприяння обороні України, – пригадала підполковник Оксана Чернавіна. – Коли ж прийшов час обирати професію, я й хвилини не вагалася – подала документи на вступ до льотного вузу.

У 1997 році мрія дівчини здійснилася. Того року випускник Харківського інституту льотчиків Військово-Повітряних Сил отримала перше офіцерське звання "лейтенант" та здобула диплом із відзнакою за спеціальністю "льотна експлуатація літальних апаратів".

Офіцерську службу жінка розпочала на посаді льотчика-інструктора у навчальній авіаційній бригаді, що у Чугуєві. Командування частини відразу помітило в молодому офіцері неабиякі здібності щодо підготовки курсантів-авіаторів. Жінку по праву ставили за приклад чоловікам, а її методика підготовки майбутніх льотчиків, активно використовувалася у процесі навчання курсантів.

Вже через деякий час Оксана Чернавіна обійняла посаду командира ланки, а в 2000 році повернулася до рідного навчального закладу на одну з викладацьких посад.

За плечима викладача з льотними емблемами є так необхідний для сучасного офіцера досвід, отриманий у стінах Національної академії оборони України.

– Про підполковника Оксану Чернавіну я можу сказати лише схвальні слова, – зазначив заступник начальника університету з льотної підготовки полковник Володимир Листопад. – На сьогодні вона підготовлена до бойового застосування по наземних та повітряних цілях у простих метеорологічних умовах.

У вільний від служби час Оксана Чернавіна виховує своїх двох синів – Романа та Юрія. Допомагає у цьому їй чоловік, який також носить військовий однострій. Так, начальник служби безпеки польотів навчальної авіаційної бригади майор Олексій Чернавін в усьому підтримує дружину та допомагає їй.

– Коли вона виконує фігури простого пілотажу та інші польотні завдання, я завжди тримаю за неї "кулаки". Ми льотчики – люди дуже забобонні. При цьому в її професійній майстерності впевнений на всі 100%. У чомусь по роботі я з нею раджусь, про щось ми довго сперечаємося. Проте такий льотний тандем йде обом нам тільки на користь.

Майже 20 років вона віддала служінню Батьківщині. Проте військовий льотчик й надалі планує продовжувати військову службу, вчити молодих авіаторів підкорювати небеса. Адже, за словами жінки, без п'ятого океану вона не уявляє подальшого життя.

Дмитро Чалий.
м. Харків.
Фото Дмитра Горбунова.

Клінічне мислення й лікарський досвід Наталії Лінник

Всі мріють мати славнозвісну "голлівудську" посмішку, проте, на жаль, не кожен може нею похвалитися. З малих років кожного з нас вчать слідкувати за власними зубами, та далеко не кожному вдається до старості виблискувати білосніжною посмішкою. На щастя, окрім зубної щітки й пасти є ще й добрі лікарі-Айболити, спеціалізацією яких є лікування зубів.

І серед них, цих добрих Айболитів, які знімають наш зубний біль, є тендітна молода жінка, завідувач відділення щелепно-лицьової хірургії та стоматології клініки щелепно-лицьової хірургії, стоматології, оториноларингології та очних хвороб Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону, що знаходиться у Вінниці, працівник Збройних Сил України Наталія Лінник. Онучка та дружина офіцерів, вона, як ніхто інший, уважно ставиться до пацієнтів з погонами. Крім того, Наталія Павлівна ще є справжнім професіоналом своєї справи, про що свідчать не лише слова її командування, а й, що є, напевно, найголовнішим, вдячні пацієнти лікарки.

Наталія Лінник не є, як іноді буває, продовжувачем сімейної династії: в її родині ніколи не було лікарів. На її життєвий вибір вплинув дідусь, кавалер багатьох бойових орденів Максим Ботвінко. Це була насправді непересічна особа! У роки фашистської окупації Максим Іванович успішно суміщав посади директора Вінницької середньої школи №32 та політрука однієї з груп потужного партизанського з'єднання, що діяло на Вінниччині. Після війни ця високоосвічена й шанована у місті людина обіймала посаду першого заступника голови Вінницького міськвиконкому, згодом Максим Ботвінко став першим директором середньої школи №30 (сьогодні ця школа-гімназія завдячує першому директорові тим, що свого часу він домігся, аби на подвір'ї школи було встановлено пам'ятник Кобзареві, біля якого вже багато десятиріч у Шевченківські дні проходять мітинги та інші заходи), а згодом очолив Вінницький технікум електронних приладів. Як згадує онучка, це була людина із залізним авторитетом, і коли дідусь сказав: "Хай іде в медичний", ні в кого з членів родини сумнівів не було. Як показав час, Максим Іванович не помилився. Випускниця школи, Наталка із срібною медаллю прийшла на вступні іспити до Вінницького державного медичного інституту імені Миколи Пирогова, успішно їх склала та розпочала навчання. Наука дівчині давалася легко, хоча, згадує Наталія Павлівна, спочатку "світ плив перед очима". А вже у 2003 році, з відзнакою закінчивши університет, вона влаштувалася на посаду лікаря-стоматолога до тодішнього Військово-медичного центру Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України.

– Це – цілком закономірно, – із посмішкою розповідає лікар. – Особливих вагань у виборі місця роботи не було, адже ще в інституті я засвоїла курс військової підготовки лікарів на "відмінно"…

За десять років роботи у військово-медичному закладі Наталія Лінник здобула величезний багаж практичного досвіду, отримуючи всю можливу інформацію за спеціальністю. Вона постійно бере участь у конференціях та семінарах зі стоматології, відвідала II Міжнародну конференцію з проблем пародонтології, достроково здобула першу кваліфікаційну категорію. А у час бурхливого розвитку сучасних IT-технологій має можливість брати участь у численних вебмінарах з питань медицини. Так, Наталія Павлівна є незалежним експертом з питань стоматології веб-порталу mamaclub.ua, де вагітні, молоді батьки та просто пересічні учасники клубу можуть спілкуватись, отримувати відповіді на питання, які не завжди є можливість поставити лікареві особисто.

– Втім, – продовжує розповідь лікар, – я вважаю, що дистанційні консультації жодним чином не замінять наочного прийому у лікаря, а тому запевняю учасників порталу обов'язково звертатись до лікаря, не займатись самолікуванням та не гаяти дорогоцінного часу, який варто присвятити лікуванню.

Наталія Лінник не зосереджується лише на вузькій спеціальності, а намагається розвиватись як лікар у широкому розумінні цього слова. Рахунок вилікуваних зубів, щік та губ вона втратила вже давно. Останнім часом командуванням їй було надано можливість займатись хірургічною стоматологією – вона очолила відділення щелепно-лицевої хірургії та стоматології ВМКЦ ЦР, за що безмежно вдячна долі та адміністрації закладу, лікарям-колегам, вчителям, наставникам. Зокрема, відзначає лікар, дуже уважно до проблем молодих фахівців ставиться начальник закладу полковник медичної служби Сергій Петрук. А його заступник, і він же – головний хірург Центрального регіону полковник медичної служби Андрій Верба з розумінням та увагою ставиться до клініки щелепно-лицевої хірургії, стоматології, оториноларингології та очних хвороб.

– Надзвичайно вражає здатність людського організму до відновлення, – зізнається молодий лікар. – Обличчя, спотворене травмою чи запаленням до невпізнаності, при призначенні правильної схеми лікування з оперативним етапом набуває нормального вигляду в реальні терміни – це дійсно зачаровує.

Згадуючи пройдене у військово-медичній установі десятиліття, Наталія Лінник говорить, що до найцікавіших подій може віднести майже двомісячне відрядження до однієї з частин Повітряних Сил, що дислокується на плато гори Ай-Петрі в Криму. Це було у травні-червні 2005 року.

– Суто життєвих вражень – море на все життя! – посміхається Наталія. – 1400 метрів над рівнем моря, вдень – максимум плюс тринадцять, незважаючи на те, що, начебто, Крим... Вода з крану – одну годину на добу. Перед очима постійно величезні хмари, що повзуть просто по поверхні землі. А на в'їзді – напис: "Увага! При наближенні чатовий відкриває вогонь на ураження"... А люди ж там не тільки служать, а й живуть після виходу на пенсію. А ще у кожного з них є діти, онуки...

Як молодого й перспективного фахівця Наталію Лінник відрядили на посаду стоматолога військової частини. Протягом цього літнього відрядження до холодної частини Криму вона лікувала зуби як у молодого поповнення, так і у всіх офіцерів, контрактників, прапорщиків, членів їх сімей, а також і пенсіонерів. Крім них зверталися за екстреною медичною допомогою і військовослужбовці військово-морської авіації Чорноморського флоту Російської Федерації, частина якої дислокується по сусідству.

– Які можуть бути кордони, коли болить зуб?!

В умовах ізоляції, такий урок винесла для себе лікар у цьому відрядженні, у фахівця виникає така якість, як клінічне мислення. З одного боку є хворий та його ситуація, треба сказати, не завжди проста. А з іншого – лікар з досить обмеженим набором медикаментів та методів.

– Ось і міркуй, – знову посміхається стоматолог із чарівними очима, – як вирішити цю задачу з мінімальними втратами й максимально можливим результатом! І при цьому – ні з ким порадитись, ніхто не прийде на допомогу, а у разі помилки навіть очі заховати нікуди!.. Відтак – немає місця жодній похибці!

Наталія Лінник – не лише висококваліфікований спеціаліст у галузі стоматології. Склалася доля цієї жінки і як дружини, як матері. Чоловік Наталі – підполковник, офіцер однієї зі структур Міністерства оборони України, який сьогодні виконує миротворчу місію в африканській Ліберії. У подружжя Лінників – двоє чарівних діточок. Донька Аріна цієї осені піде до першого класу, синочок Олексійко поки що відвідує дитячий садочок. Як працююча мама, Наталія декретних відпусток майже не бачила. Проте весь вільний час віддає сім'ї, виховує дітей, прагнучи виростити "Справжніх Людей". Маючи виховання радянських та пісလярадянських часів, вона розуміє, що минулі цінності та важелі впливу на особистість, що формується, на жаль, у теперішній час не завжди спрацьовують. Тому прагне донести до дітей вічні цінності у логічному вигляді, не ламаючи їхні характери та власну психіку.

Олексій Тригуб.

Енергетик – для лейтенанта Надії Рябухи це не просто іменник, а назва посади та напрямок виконання її службових обов'язків. Торік, після завершення Харківського університету Повітряних Сил, вона розпочала свою офіцерську службу на посаді начальника відділення енергетичного забезпечення дивізіону – енергетика. Не дивлячись на зовсім короткий термін служби, дівчина остаточно впевнена в тому, що військовий колектив – найдружніший.

Енергійний офіцер

– Наша частина несе цілодобове бойове чергування. Тому взаємини між військовослужбовцями лише дружні. Разом відпочиваємо та допомагаємо один одному у труднощах, – розповіла молодий офіцер.

У підпорядкуванні тендітної жінки 7 військовослужбовців та 4 одиниці військової техніки. При цьому усі підлеглі – чоловіки, а дехто з них навіть старші за віком. Однак фахова підготовка, набута у видовому вузі, допомогла їй швидко здобути авторитет серед співслужбовців.

За словами дівчини, звикати до нічних тривог, різних тактичних навчань їй було неважко. Адже фізично вона готова до будь-яких навантажень. З дитячих років Надія активно займається легкою атлетикою. У курсантські роки вона щоранку з легкістю пробігала до 5 кілометрів. Сьогодні ж обмежується 2-3-ма.

Поки молодий офіцер не створила сім'ю, вона присвячує свій вільний час ліпці з соленого тіста, малюванню та плетінню. Красиві троянди, лілії, азалія та інші квіти є результатами її творчого натхнення, яке вона втілює у життя власними руками.

Дмитро Чалий. м. Харків. Фото автора.

Штурман-льотчик капітан Інна Субботіна:

“Труднощі мене тільки налаштовують на досягнення мети”

У капітана Інни Субботіної, штурмана-льотчика ланки окремої бригади армійської авіації Сухопутних військ ЗС України, яка свого часу Указом Президента була нагороджена орденом княгині Ольги, є мрія – стати командиром жіночої ескадрильї. Чоловікові Інни Субботіної, м'яко кажучи, “не позаздриш”. Адже навіть 23 лютого йому доводиться влаштовувати свято дружині. А згодом 8 Березня – традиційно – Вадиму знову треба піклуватися про подарунок і квіти для коханої. І нічого з тим не поробиш, якщо твоя дружина – штурман-льотчик, офіцер Збройних Сил України.

У дитинстві Інна знала про військову авіацію тільки з книжок і телебачення. Росла вона звичайною дівчинкою, хіба що більше цікавилася іграшками у вигляді моделей літаків і художніми творами про льотчиків, ніж ляльками та казками про принців. Її тягнуло до неба, романтики п'ятого океану, тому і було прийняте рішення – після завершення школи стати військовим льотчиком. В авіацію прийшла без сторонньої допомоги – в родині ніхто раніше не був заручений з небом.

Можливо б, Інна стала непоганим інженером або креативним менеджером. Але тут не могло бути ніяких умовностей – тільки служити! Інна взялася торувати військову дорогу через Харківський інститут Військово-Повітряних Сил ім.Івана Кожедуба.

Курсант льотного факультету Інна Патенко (Субботіна) виявилася дівчиною з міцним характером. Заняття спортом й професійне самовдосконалення загартували її характер і навчило без сторонньої допомоги досягати наміченої мети. Це й не дивно, адже під час практичних занять курсантів на вертольотах Мі-2, які відбувалися на базі Конотопського навчального центру, вона була завжди прикладом для наслідування серед своїх однокурсників.

– Не знаю, що мені допомогло в цьому. Швидше за все, чоловічий склад характеру, звичка всього добиватися власними зусиллями, – розповіла Інна. – Труднощі мене тільки налаштовують на досягнення мети.

Після завершення навчання в інституті дівчина з первинним офіцерським званням прибула для проходження служби на Херсонщину. Вже в перші дні перебування у новому для неї військовому колективі отримала змогу познайомитися з особливостями життя армійської авіації. Тоді справжнім вчителем і наставником для молодого офіцера став заступник командира військової частини з льотної підготовки підполковник Олександр Кратов.

Досвідчений льотчик-інструктор оглянув ладно складену симпатичну дівчину в новенькому однострої:

– Ну що, товаришу лейтенанте, перенавчатися й удосконалювати свій вишкіл вам все одно доведеться. Теорія – це одне, повсякденна льотна практика – інше.

Чоловік Інни – теж військовий авіатор, перспективний офіцер, завжди допоможе своїй дружині по господарству. Розумний, веселий і кмітливий син Володимир, не дивлячись на свій невеликий вік, вже теж мріє про кар'єру пілота.

Так, коли людина служить із задоволенням, як кажуть, “з палаючими очима”, то кар'єра в нього складається гармонійно. Вже після чотирнадцяти років служби Інна Субботіна стала одним з кращих фахівців частини і була призначена до пошуково-рятувальної служби. А це вже новий ступінь льотної діяльності, роботи з людьми. Ще одна риса характеру Субботіної – висока відповідальність – стала підставою для відзначення високою нагородою – орденом княгині Ольги самим Президентом України.

Сьогодні Інні доводиться виконувати складні завдання, пов'язані з готовністю екіпажів гвинтокрилих машин діяти у надзвичайних ситуаціях.

Лісові пожежі, повені, допомога населенню, що постраждало від негоди, доставка особового складу і вантажів в зону лиха – все це вже стало звичним для армійських авіаторів.

Ритм життя Інни Субботіної вимагає від неї максимальної професійної зібраності. Адже трапляються, так звані, позаштатні ситуації, коли від чітких дій екіпажів залежить життя людей. В ці хвилини офіцеру пошуково-рятувальної служби потрібні в рівній мірі і технічні знання авіаційної техніки, і вміння використовувати й направити в потрібний напрямок весь професійний потенціал підлеглих. За відгуками командування військового з'єднання, у капітана Субботіної це виходить чудово.

– А якщо ваше керівництво довірить вам у майбутньому очолити жіночу ескадрилью, впораєтеся? – поцікавилися ми.

– Ще трохи повчусь у моїх командирів і, мабуть, впораюся, – після коротких роздумів відповіла Інна. – Весь час навчатися чогось нового і навчати інших – моє кредо!

Це й не дивно, адже люди з такою енергією, захопленістю справою, цілеспрямованістю і переконаністю у вірності свого вибору, як у Інни Субботіної, – повинні досягати найзаповітніших мрій.

“Крила” успіху Світлани Дьячок

Неодноразова рекордсменка Європи та світу зі стрибків із парашутом на точність приземлення, член збірних команд спортсменів-парашутистів України та Збройних Сил, майстер спорту міжнародного класу – все це є особистими здобутками й перемогами офіцера відділення з виховної роботи зенітного ракетного полку Повітряного командування “Центр” Повітряних Сил старшого лейтенанта Світлани Дьячок.

За плечима цієї молодої жінки – понад 3000 стрибків із парашутом, два світових рекорди, один з яких і досі залишається недосяжним для інших, а також понад 50 чемпіонських титулів, здобутих на змаганнях різного рівня.

– Тендітна жінка з чоловічою стійкістю до труднощів та зразковим ставленням до професії вартового неба, це ще й приємний співрозмовник і грамотний офіцер, – так коротко охарактеризував свою підлеглу командир військової частини полковник Олег Василенко.

Любов до неба корінній донеччанці передалася від її батька, військового авіатора підполковника запасу Миколи Дьячка. Своє захоплення стрибками з парашутом він передав і матері дівчини, Любові Максимівні. Дружня спортивна сім'я навіть у складі однієї команди заявляла про себе на обласних змаганнях. Професійно ж цим видом спорту Світлана стала займатися вже у підлітковому віці на аеродромі Луганського аероклубу Товариства сприяння обороні України, коли глава сім'ї проходив службу в східному регіоні. Тож, після завершення середньої школи у 1996 році, цілком логічним став вступ дівчини до Донецького державного інституту здоров'я, фізичної підготовки і спорту.

Навчання у вузі вона поєднувала зі спортивними тренуваннями. Старання в останньому привели дев'ятнадцятирічну дівчину до збірної команди України з парашутизму. Серед кращих спортсменів нашої держави було чимало військовослужбовців Збройних Сил, які згодом переконали студентку перейти на заочне навчання та одягнути однострій воїна-десантника окремої аеромобільної бригади. З того часу спортсменка своїми перемогами стала прославляти і державу, і наше військо одночасно.

Після чотирьох років служби на Житомирщині військовослужбовець-контрактник перевелася до Винниці на посаду інструктора спортивної команди з парашутних видів спорту Військово-Повітряних Сил, де отримала погони прапорщика.

– Ті часи були найкращими в плані здобуття спортивних титулів та перемог, – зізнається старший лейтенант Світлана Дьячок. – З перших потеплінь і до перших морозів ми знаходилися на аеродромах по всій країні, виступаючи чи готуючись до міжнародних змагань. Тоді я здобула другу вищу освіту за спеціалізацією “практична психологія”. На сімейному фронті теж прогресувало. Я зустріла своє кохання та народила сина Тараса. Та головне, що разом із успіхами у спорті, я прагнула рости далі по службі.

Аби заслужити офіцерські погони жінці на деякий час довелося перевестися до Державної прикордонної служби України, де посади спортсменів були офіцерськими. Повертаючись знову до лав Збройних Сил, вона виявила бажання служити на рідному Донбасі й знову боронити небесний простір держави.

Відстоюючи честь країни на міжнародних змаганнях у Чехії та Російській Федерації у 2007 та 2009 роках, вона поставила два світових рекорди зі стрибків на точність приземлення.

– На парашуті типу “крило”, з яким працюють усі спортсмени-“снайпери”, я з висоти 1000 метрів 10 разів приземлилася у коло розміром з монету у п'ять копійок. Кількість балів, набраних мною, була найбільшою серед усіх результатів. Згодом мою снайперську роботу 2009 року подолали. Проте світовий рекорд, встановлений двома роками раніше, й досі залишається за мною, – не без задоволення додала офіцер.

До речі, за кількість спортивних перемог протягом одного року Світлану нагороджували почесним званням “Кращий парашутист України” у 2005, 2006 та 2007 роках. При цьому, ця честь виборювалася серед жінок та чоловіків одночасно, на рівних правах, а значить, позаду себе вона тоді залишила чимало представників сильної статі.

Свого тринадцятирічного сина Тараса дбайлива мати Світлана теж долучає до спортивного життя. Приміром, вже у шість років хлопчик виконав свій перший стрибок із парашутом в тандемі з мамою-інструктором. На даний час хлопець активно перемагає в іншому виді – легкій атлетиці.

Та не лише сину та спорту присвячує свій вільний час молодший офіцер. Так, вже понад 10 років Світлана вишиває хрестиком малюнки на тканинах. Тематика аматорських робіт художниці пов'язана із тваринами та пейзажами. Зараз у її творчому арсеналі вже понад три десятки малюнків.

– За своїми службовими обов'язками старший лейтенант Світлана Дьячок відповідає за виховання військовослужбовців як патріотів, морально готових до захисту повітряного простору держави. При цьому, таким методом виховання, як особистий приклад, вона володіє краще за всіх офіцерів полку. Адже її службовим та спортивним успіхам може позаздрити будь-хто в нашій державі, – зазначив заступник командира полку з виховної роботи підполковник Микола Баутін.

На найближчу перспективу Світлана поставила собі завдання щодо перемоги у двох міжнародних змаганнях, що цього літа відбудуться у Китайській Народній Республіці та Україні. Наступного ж року вона визначила ще більш амбітні плани – обов'язково стати чемпіоном серед військовослужбовців-парашутистів армій різних країн, які виборюватимуть це право в столиці Південної Кореї.

Дмитро Горбунов. м. Донецьк.

10 календарних років служіння Батьківщині днями відзначатиме санітарний інструктор підрозділу окремої повітрянодесантної бригади високомобільних десантних військ, що на Дніпропетровщині, сержант військової служби за контрактом Ірина Турова. Разом із ювілеєм військової служби жінка-військовослужбовець дійшла й до позначки у 20 років загального стажу як медичного працівника. Тому поточний рік для неї став знаковим та певним рубежем, діставшись якого можна ставити собі нові завдання.

Рік двох ювілеїв сержанта Ірини Турової

– Я виросла в родині військовослужбовця. З дитинства мріяла приносити користь людям, тому й обрала шлях медичного працівника. Проте професія захисника Вітчизни також завжди мене приваблювала. Тож, попрацювавши медсестрою на цивільній посаді у військово-медичній установі, згодом вирішила піти служити в армію за контрактом, – розповідає жінка.

Назавжди запам'ятала Ірина свій перший стрибок із парашутом на Новомосковському полігоні. За її словами, страшно зовсім не було, а лише була юнацька жага пізнати щось нове, до цього не відоме.

Товариші по службі характеризують жінку-десантника як життєрадісну та чуйну людину, досвідченого спеціаліста медичної справи.

– Її активність в роботі відображається й у суспільному житті нашої військової частини. Приміром, організація заходів з нагоди державних чи професійних свят не обходиться без Ірини. Також вона відома в гарнізоні своїми вокальними даними та завдяки професійному читанню віршів, – зазначив заступник комбрига з виховної роботи підполковник Ігор Скляров.

За час військової служби воїн-десантник здійснила понад 20 стрибків та взяла участь у забезпеченні декількох масштабних навчань на різних полігонах держави.

Окрім улюбленої роботи, свої сили вона віддає вихованню двох доньок. А у вільний час свої творчі здібності реалізовує у написанні віршів за ліричною тематикою.

Стійко переносити будь-які труднощі сержанту Ірині Туровій допомагає життєво кредо: “Завжди бути оптимістом та прагнути до досконалості”.

У майбутньому представниця чарівної статі у блакитному береті бажає поставити на ноги дітей та здобути вищих щаблів кар'єрних сходинок. В цьому вона й бачить своє жіноче щастя.

Дмитро Горбунов. м. Харків.

45 років на варті неба Батьківщини

ДЕНЬ ЧАСТИНИ

Минулого тижня у Євпаторійському зенітному ракетному полку Повітряних Сил Збройних Сил України пройшли урочисті заходи, присвячені 45-й річниці з дня створення військової частини. На урочистостях були присутні представники Командування Повітряних Сил, місцевої влади, ветерани та учні місцевих шкіл, представники духовенства.

Виступаючи на урочистому мітингу, командир полку полковник Андрій Матвієнко зазначив, що євпаторійські ракетники вже протягом багатьох років посідають перші місця за підсумками підготовки військ у Повітряних Силах. Зокрема, у 2007, 2010, 2012 роках військова частина була визнана кращим зенітним ракетним полком ПС Збройних Сил України. Це високе звання було досягнуто копіткою самовідданою працею кожного військовослужбовця.

– Сьогодні командування полку приділяє велику увагу комплектуванню підрозділів військовослужбовцями за контрактом. Ми постійно займаємося військово-патріотичним вихованням молоді, проводимо активну агітацію у навчальних закладах нашого міста, – зазначив полковник Андрій Матвієнко.

Від вищого командування особовий склад військової частини привітав полковник Віктор Никонець. У своєму виступі він особливо відзначив, що за роки незалежності країни полк підготував цілу плеяду першокласних фахівців для Повітряних Сил. Продовжуючи славні традиції ветеранів, молоде покоління ракетників вписало нові яскраві сторінки в славетну історію війська.

В урочистій обстановці особовому складу полку було оголошено витяг з наказу начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України генерал-полковника Володимира Замани. За зразкове виконання службового обов'язку і високі досягнення у повсякденній службовій діяльності та за результатами проведеного комплексу дослідницьких експериментальних командно-штабних навчань "Перспектива-2012" низку військовослужбовців нагороджено пам'ятним нагрудним знаком "Учасник військових навчань".

Далі присутнім оголосили витяг з наказу командувача Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенанта Юрія Байдака. За старанність і професійну майстерність, зразкове виконання службових обов'язків значну групу офіцерів полку нагороджено пам'ятними нагрудними знаком "За доблесну службу" та "За бойові стрільби". Також цим наказом пам'ятні нагрудні знаки "За сумлінну працю" були вручені кільком працівникам Збройних Сил України.

Після завершення урочистостей свою майстерність у володінні прийомами рукопашного бою гостям продемонстрували військовослужбовці групи протидії диверсіям та терористичним актам. Окрім того, присутні побачили процес розгортання зенітних ракетних комплексів на позиції. Для демонстрації бойових можливостей полку були задіяні пункт бойового управління, станція виявлення цілей, самохідна вогнева та пускова заряджаюча установки. Після знайомства з бойовою технікою військовослужбовців та гостей запросили на святковий концерт, організований силами Євпаторійського міського центру дозвілля та духового ансамблю Сакської музичної школи ім. Ю.Багатікова.

Сергій Осипов.

Довідка.

Військова частина була сформована в період з 27 грудня 1967 року по 15 лютого 1968 року на фондах Чернігівського навчального центру. В цей же період бригада була реорганізована в зенітну ракетну бригаду "Круг" у складі управління та трьох зенітних ракетних дивізіонів.

В 1969 році бригада була передислокована на територію Угорської Народної Республіки, де виконувала завдання з бойового чергування. В 1987 році бригада була переозброєна на сучасний зенітний ракетний комплекс "Бук-М1", в цей же період був сформований 4-й дивізіон.

Після розпаду СРСР бригада в повному складі була передислокована до Одеського воєнного округу, де увійшла до складу 32-го армійського корпусу.

Згідно з директивою Головнокомандувача Військ ППО ЗС України від 11.12.2002 бригада була переформована в зенітний ракетний полк. У період з 1 лютого по 15 квітня 2004 року полк у повному складі був передислокований до міста Євпаторії, де через деякий час приступив до виконання свого головного завдання – охорони повітряного простору країни.

За роки Незалежності особовий склад та техніка військової частини неодноразово залучалися до проведення стрільб на Державному полігоні "Чауда", під час проведення навчань: "Чисте небо – 2006", "Артерія – 2007", "Взаємодія – 2010". В 2011 році – ЗРП брав участь в навчаннях "Адекватне реагування – 2011" як базовий полк "Бук-М1". У минулому році полк брав участь в дослідницьких експериментальних командно-штабних навчаннях з органами військового управління та військами "Перспектива-2012", за результатами яких отримав оцінку "відмінно".

ЗАКОН Є ЗАКОН

В Одеському гарнізоні спостерігають зниження рівня злочинності

У заході взяли участь керівний склад органів військового управління Південного оперативного командування, 6-го армійського корпусу, Повітряного командування "Південь", працівники прокуратури Південного регіону України з нагляду за додержанням законів у воєнній сфері та представники інших військових формувань, що дислокуються на півдні та сході країни.

Прокурор Південного регіону з нагляду за додержанням законів у воєнній сфері державний радник юстиції 3 класу Ігор Папуша наголосив, що саме від координації спільних дій з питань запобігання й виявлення проявів корупції та злочинності залежить стан дисципліни та законності у військах.

– Останнім часом у військових колективах простежується тенденція покращення роботи в цьому напрямку. В порівнянні з 2011 роком, торік у регіоні було зафіксовано зниження рівня злочинності майже на 37 відсотків, що, безперечно, є позитивним показником. Але ми не повинні зупинятися на досягнутому, і в цьому сенсі велика відповідальність покладається на командирів всіх рівнів, які повинні негайно реагувати на будь-які протиправні випадки, запобігати їм та проводити роз'яснювальну профілактичну роботу серед особового складу, – підкреслив Ігор Папуша.

Акцентуючи увагу присутніх на колі пріоритетних питань, які доведеться вирішувати упродовж поточного року, він зазначив, що, насамперед, зусилля представників правоохоронних органів та керівного складу органів військового управління мають бути спрямовані на попередження хабарництва, протидію фактам нецільового використання земель оборони та бюджетних коштів, а також дотримання вимог чинного законодавства щодо соціально-правового захисту військовослужбовців, збереження військового майна, техніки та озброєння.

В ході наради власне бачення щодо покращення рівня взаємодії у напрямку боротьби з протиправними діяннями у військовому середовищі висловили командир Повітряного командування "Південь" генерал-лейтенант Павло Зуєв, перший заступник командувача Південного оперативного командування генерал-майор Олександр Розмазнін, заступник командира 6-го армійського корпусу з виховної роботи полковник Олександр Супрун та начальник Південного територіального управління Військової служби правопорядку ЗС України полковник Ігор Защитін. Учасниками наради було ухвалено постанову, яка спрямована на реалізацію комплексу заходів щодо протидії протиправним діянням у військових колективах.

Кожному злодюжці – свій час іти до прокурора

Івано-Франківська прокуратура з нагляду за додержанням законів у військовій сфері пильно стоїть на сторожі захистів інтересів військовослужбовців та держави. Нещодавно працівниками прокуратури було складено протокол про адміністративне правопорушення стосовно помічника командира частини – начальника фінансово-економічної служби однієї з піднаглядних військових частин.

– Цей посадовець, отримуючи порівняно високе грошове забезпечення від держави, вирішив покращити своє матеріальне становище за рахунок своїх співслужбовців, – розповів заступник івано-франківського прокурора з нагляду за додержанням законів у військовій сфері молодший радник юстиції Андрій Величко. – Було встановлено факт отримання неправомірної винагороди помічником командира частини – начальником фінансово-економічної служби капітаном П. у сумі 500 гривень від військовослужбовця військової частини солдата К. за виплату останньому матеріальної допомоги за 2013 рік у сумі 1500 гривень, чим вчинено адміністративне корупційне правопорушення.

Іншими словами, цей фінансист, користуючись тим, що у військовослужбовців первинних ланок порівняно невисоке грошове утримання, почав "торгувати" законними доплатами, які належать кожному військовослужбовцю. Тепер його чекає суд, і радше за все – позбавлення посади та звання. Адже людина, яка заплямувала себе таким ганебним вчинком, не має морального права носити мундир офіцера.

Також Івано-Франківською прокуратурою з нагляду за додержанням законів у військовій сфері у результаті проведення прокурорської перевірки щодо дотримання посадовими особами Самбірської квартирно-експлуатаційної частини району вимог Закону України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей", Житлового кодексу України, встановлено факт можливого вчинення кримінального правопорушення військовими посадовими особами зазначеної КЕЧ району.

Посадовці цієї установи, зловживаючи службовим становищем в інтересах третіх осіб та незважаючи на те, що на житловій черзі військовослужбовців Самбірського гарнізону перебувала значна кількість осіб, які потребували поліпшення житлових умов, прийняли у березні 2009 року рішення про передачу однокімнатної квартири до фонду органів місцевого самоврядування, – наголосив молодший радник юстиції Андрій Величко. – У зв'язку із вибуттям даного житла, орієнтовною вартістю 130 тисяч гривень, із відання Міністерства оборони України у квітні 2011 року воно було приватизоване особою, яка не мала жодного відношення до цього відомства.

Юристи Івано-Франківської прокуратури з нагляду за додержанням законів у військовій сфері ще раз звертаються до всіх військовослужбовців та членів їх сімей, які зіткнулись з порушенням своїх законних прав та свобод, не терпіти свавілля чиновників та посадових осіб, а відразу ж звертатись по юридичну і правову допомогу до досвідчених фахівців прокуратури! Адже даючи хабар чи покриваючи порушника, ви лише сприяєте процвітанню хабарництва і корупції.

Тарас Грень.

ЮВІЛЕЇ

"Тричі Герой Радянського Союзу..." – із цих слів розпочалась вступна промова старшого офіцера управління виховної та соціально-психологічної роботи Командування Повітряних Сил ЗС України підполковника Олександра Баюша на виставці-презентації, приуроченій 100-річчю з дня народження видатного підкорювача п'ятого океану Олександра Покришкіна.

Ним пишається країна

Військовослужбовці частин Вінницького гарнізону з цікавістю слухали розповідь про надзвичайного льотчика, який за короткий час зміг опанувати складну техніку пілотування. Та це не єдине досягнення майстра. Він перший почав працювати з такими типами винищувачів, як МіГ-3, Як-1 та Р-39. Власне, американський літак і став його улюбленим літальним апаратом. Однак основна заслуга льотчика-винищувача – це не тільки значна кількість збитих ворожих літаків, а й розробка нової льотної тактики, що і є його основним внеском у подальший розвиток бойового застосування авіації.

– Льотчик-винищувач нагороджений понад 50-ма нагородами, – відмітив співробітник Військово-історичного музею Повітряних Сил Віктор Поденний. – Є у його активі й іноземні відзнаки, завдяки яким його визнано кращим пілотом повітряних сил союзників.

Також аудиторії був представлений оригінальний історичний короткометражний фільм, створений в повоєнні роки. У стрічці Олександр Покришкін навчає своєму ремеслу молодих та перспективних льотчиків. Крім фільму, військовослужбовці мали змогу переглянути ще й виставку рідкісних видань.

Ірина Приліпко.

Природне обдарування – рідкісна річ. Недарма говорять: "талант – від Бога". Талановита людина рано чи пізно прокладає свій автентичний шлях у великий світ мистецтва. Яскравим прикладом цього є Тарас Шевченко – академік гравюри і видатний поет, Катерина Білокур і Марія Приймаченко, які пробилися через тенета офіційного мистецтва і, врешті-решт, отримали визнання. Схоже доля складається і в художника з Вінниччини Григорія Зорика. Це ім'я нове в усталеному вітчизняному модерному мистецтві, але більше відоме за кордоном та на його малій батьківщині – в місті Тульчині, де відбулося 19 персональних та колективних виставок авторських творів. Він – митець особливий, бо виховувався на естетиці класичного доробку. Звертаючись до різних тем та сюжетів, Григорій Іванович виробив власний оригінальний стиль. Він малює на пленері природу рідного Поділля. А що може бути прекраснішим за конкретний пейзаж в сучасному урбаністичному світі! Його цікавить історія, культура, народні традиції і звичаї. Мистецький світ Григорія Зорика свідчить про мислячу, зрілу людину, творчу особистість з національним корінням і духовним внутрішнім змістом.

Картини, які сприймаєш серцем

Після польоту. 2010 р.

Портрет Юрія Гагаріна. 2011 р.

Перший літальний апарат. смт. Вороновиця. 2010 р.

У його житті не було особливих подій. Народився в селі Кинашів Тульчинського району в родині місцевого коваля. Від батька успадкував "золоті руки", від матері перейняв любов до літератури та історії. Малював скільки себе пам'ятає, бо народився в мальовничому краю одвічних лісів, високих пагорбів та крутих берегів. Спочатку олівцем на папері, потім освоїв графіку і найскладніше – живопис олійними фарбами. Під час військової служби в Польщі малював стінгазети, картини, робив декоративні розписи. Після армії вступив до студії художників-оформлювачів у Тульчині. Ось і вся художня освіта!

Продовжити навчання Григорію Зорику не судилося, тож набував практичних навичок, працюючи у виробничій майстерні оформлювачем – клуби, школи, дитсадки, музеї, партійні кабінети... У вільний час його тягнуло малювати з натури живописні куточки околиць рідного села. Його частенько бачили з ящичком фарб через плече – етюдником. Так і прозвали земляки Григорія тим незнайомим словом "етюд". А він і не ображався, бо його дороговказом стали слова художника Захарченка: "Що б тобі не довелося робити, малюй постійно, і успіх тебе знайде!" І він малював, бо це було його покликання, цього прагнула його душа. Став самотужки освоювати основи художньої майстерності, що складаються з таких понять, як композиція, світлотінь, перспектива, кольорові співвідношення... Майже щоденна праця на пленері дозволила йому вільно оволодіти рисунком, компонувати сюжет на площині, точно передавати форму пензлем. І попри всі життєві труднощі він таки досяг своєї мети, нині повністю присвятивши себе улюбленій справі – живопису.

Про картини Григорія Івановича писати легко: їх сприймаєш серцем, позитивна енергетика художника не залишає байдужим. У пейзажному жанрі, в якому він найкраще розкрив свій творчий потенціал, у натхнених образах природи звучить лірична сповідь автора, його любов до рідного краю. А мотиви не треба довго шукати – вони поряд, у навколишньому світі. Око художника висвітлює їх, наче радар: березовий гай, зелені луки й пагорби, квітуче поле маків, дорога поміж дерев, річка Сільниця та могутній Буг... У дзеркальних водах "купаються" кущі й дерева – "Буг біля Брацлава" (2007), "Затишне місце" (2008), "Тече річка невеличка" (2008). І просто неперевершені у своїй досконалості такі полотна, як "Теплий сніг" і "Сонцедар" (2006–2007), де художник передав неповторну гру на снігу сонячних відблисків-рефлексів. Для нього буденного в природі не існує. Його палітра не знає кричущих фарб, натомість ніжні переливи кольору підкреслюють спокійний лад пейзажу. Техніка живопису близька академічній школі – кольорові мазки майже непомітні, вони майстерно відтворюють натуру. Стан природи в його пейзажах тихий, ліричний – так само, як у картинах класиків українського живопису С.Васильківського, С.Світославського, П.Левченка. Нічого зайвого в композиції, все сповнене природної величі й краси. Узагальнений досвід пленерних пошуків дав Григорію Зорику вміння глибоко проникати в стан природи в різний час і пору року, точно відображуючи особливості світлоповітряного середовища та глибину простору за допомогою тональних відношень і зміненого відстанню колориту. Показова в цьому відношенні картина "Світанок", де художник показує краєвид у туманному серпанку. Він доносить до глядача свої почуття, народжені сам-на-сам з природою. Навіть назви його полотен несуть змістовну й емоційну суть авторського індивідуального світосприйняття. Його рідний край назавжди закарбувався в типових ландшафтах із церквою, річкою, лелеками, кіньми на пасовиську: "Над Бугом рікою..." (2005), "Рідний край" (2008), "Фарби подільського літа". У його підході до пейзажу відчувається туга за гармонією світу, яка відкрилася Григорію Івановичу в дитинстві, а також за "селом, якого вже немає".

Крім природи, в його картинах з'являються такі складові сільського пейзажу, як білі хатки, старі млини, гусаки на дорозі... Інколи бачимо дівчат і парубків у національному вбранні. Можна знайти певні ремінісценції, бо мотиви українського села привертали увагу багатьох художників. Особливо згадується славетний Микола Пимоненко. Відчувається, що Григорій Іванович добре обізнаний з вітчизняною культурою й мистецтвом і, безумовно, є прихильником традиційного змістовного живопису. Не дивно, що й історія Поділля та Тульчина не може його не хвилювати. До написання картин він ретельно вивчає літературні й архівні джерела, щоб його мистецька реконструкція тих чи інших подій і персонажів повністю відповідала історичній правді ("По вулиці старого Тульчина", "Гість з минулого", "Провінційні вельможі"). На тлі палацу Потоцького в його творах ніби оживає минувшина, і в сюжетній канві криється таїна давно забутих часів, а свіжість колориту лише посилює естетичність історичних сцен. Інколи майстер повертається до певної теми із життя родини Потоцьких, прагнучи до виразної композиційної будови, адекватної його задуму.

Діапазон мистецьких інтересів художника різноманітний і знаковий, поміж його робіт окремою групою вирізняються полотна казково-романтичного змісту, такі як "Легенда Іванової ночі" (2007), "Захід" (2007), "Щедрий вечір" (2005), де майстру довелося вирішувати досить складні живописні завдання, передаючи нічне освітлення, місячне сяйво, вогняний цвіт папороті, щоб створити утаємничену атмосферу змальованих сцен. Тут також виявилося його обдарування як портретиста – образи колядників у нього яскраві й неповторні у своїх характеристиках.

Серед тем національної історії митця цікавлять величні постаті часів Київської Русі, зокрема князя Володимира та княгині Ольги, козацька минувшина й період визвольної боротьби ("Козацький роз'їзд", "Під Батогом", "Богдан Хмельницький"). Історична тема надзвичайно відповідальна, бо в ній концентруються всі жанри, в першу чергу портрет і навіть анімалістичний жанр. Останній найчастіше зустрічається в його пейзажних роботах. Для Григорія Івановича коні є певним атрибутом села, його любов до них відчувається в кожному їх зображенні на лоні природи. Оскільки коні, зрозуміло, не позують художнику, тож рисунок тіла тварини має бути вправним і точним. Натурні враження митець синтезує в епічні полотна, продовжуючи традиції анімалістичного жанру, дещо забутого в наш час.

Не обходить Григорій Зорик своєю увагою і традиційний натюрморт, але пише не тільки звичні предмети й квіти. "Скарби лісу" – так назвав він свою серію натюрмортів, у яких в єдиній композиції поєднав щедрі дари природи, виписані ним з глибокою шаною до матері-землі.

У своїх подорожах художник як адепт етюду не забуває про пензель і фарби. Він малює те, що пересічний турист зазвичай фотографує – на невеличких етюдах мініатюрним письмом вправно замальовує свої враження від побаченого. Глибокий слід в його душі залишила поїздка на Кубу і, як її наслідок, – яскраві "живописні спогади".

У своїй творчості митець не оминає таких одвічних тем у мистецтві, як біблійні сюжети. Відповідно до духовного змісту його палітра та живописний стиль стають іншими. Узагальнюючи форму, він малює локальними тонами, дає необхідні акценти за допомогою світлотіні. Художня спроможність його свідчить не тільки про високу професійну майстерність, а й знання історії мистецтва різних епох, недарма він називає себе "прерафаелітом". Йому як зрілому митцю і сильній особистості є чим поділитися з молоддю. З 2010 року Григорій Іванович розпочав викладацьку діяльність в Тульчинському училищі культури на художньо-декоративному відділенні. Оскільки він має власний автентичний стиль, то в майбутньому з його учнів може скластися певна живописна школа.

Вважати Григорія Зорика реалістом чи академістом – не суть важливо. Головним принципом його світогляду є повага до натури, реального предметного світу, на відміну від художників модернізму чи авангарду. Своїми творами він доводить існування потужної альтернативи в розвитку сучасного українського живопису, власне, він є представником ретроспективного напряму, зорієнтованого на досягнення образотворчого мистецтва минулих епох. У напруженому ритмі сьогодення ліричний настрій створених ним полотен і щирість почуттів стали запорукою зростаючої популярності його творчості серед шанувальників прекрасного. Його картини експонуються на багатьох виставках і знаходять постійну прописку в держаних музеях і приватних колекціях як в Україні, так і за кордоном. 2007 року Григорій Іванович став лауреатом Міжнародного академічного рейтингу "Золота фортуна".

Кожною власною персональною виставкою художник щоразу звітує про пройдений життєвий і творчий шлях у служінні мистецтву. Полотна цього митця, українця за духом, як втілення найпотаємніших думок і почуттів свідчать про традиційність, самобутність і вишуканість його таланту.

Завідувач науково-дослідного сектору архівних матеріалів Національного художнього музею України, мистецтвознавець Лариса Амеліна.

ПРОЕКТИ

Ізраїльтяни створять швидкісний безпілотник

Ізраїльська компанія Urban Aeronautics розробляє проект швидкісного БПЛА вертикального зльоту й посадки на базі безпілотника Airmule, повідомляє Flightglobal. Роботи почалися ще 2009-го, коли пройшли перші випробування моделі в аеродинамічній трубі.

Новий варіант вантажного БПЛА матиме 1600-сильний двигун та зможе сягати швидкості понад 465 кілометрів за годину. Військові планують використовувати його як безпечний транспорт для швидкої доставки боєприпасів і продовольства в умовах бойових дій. Апарат одержить два гвинти і горизонтальний стабілізатор. Обидва гвинти розташовані паралельно землі.

РОЗРОБКИ

Су-25 націлять на "Петріот"

ВПС Росії в 2014 році приймуть на озброєння спеціалізовану версію штурмового літака Су-25, призначену для прориву й поразки систем протиповітряної оборони супротивника, наприклад, зенітних комплексів "Patriot". Як пише газета" Вєсті", льотні випробування нової версії штурмовика завершаться в травні, після чого розпочнуть його серійне виробництво.

Новий літак одержав спеціальний бортовий комплекс , здатний визначати напрямок випромінювання радарів систем ППО й класифікувати тип джерела. Завдяки такій системі пілот знатиме, під опромінення якої РЛС він потрапив – оглядового чи наведення. Після класифікації джерела випромінювання літак зможе поставити активні або пасивні радіоелектронні перешкоди.

Крім того, на штурмовик установлені системи виявлення лазерного й інфрачервоного опромінення та системи протидії ракетним атакам, включаючи обладнання постановки теплової завіси в декількох діапазонах. Постановка різних типів перешкод повністю автоматизована завдяки бортовому комп'ютеру, що аналізує дані від різних сенсорів. Новий літак зможе діяти як самостійно, так і супроводжувати групи звичайних штурмових літаків або бомбардувальників.

В РАМКАХ ВИСТАВКИ

Lockheed Martin показала нову ракету для F-35

Американська компанія Lockheed Martin показала на виставці Air Warfare Symposium у Флориді нову керовану ракету Cuda класу "повітря-повітря" середнього радіуса дії. Як повідомляють у компанії, ракета оснащена багаторежимною голівкою наведення й створюється спеціально для винищувачів п'ятого покоління F-22 Raptor і F-35 Lightning II.

Нова ракета буде відносно дешевою й зможе ефективно знищувати повітряні об'єкти супротивника за межами видимості. Використовувати Cuda пропонується для знищення бойових літаків, БПЛА та вертольотів. Ракета здатна виконувати різкі маневри з більшими перевантаженнями й, крім повітряних об'єктів, вражати наземні й надводні цілі.

ТЕСТИ

Американські аеростати навчилися виявляти балістичні ракети

Raytheon провела випробування аеростата спостереження JLENS на здатність виявляти тактичні балістичні ракети. В рамках випробувань бортові системи JLENS зуміли виявити чотири із чотирьох тактичних балістичних ракет-мішеней на висхідній фазі польоту. У перспективі американська система може стати компонентом тактичної системи протиракетної оборони.

Під час випробування були здійснені залпові пуски двох тактичних балістичних ракет і два одиночні запуски. Усі ці ракети були виявлені радаром X-діапазону, що входить до складу бортового обладнання JLENS. Слід зазначити, що раніше аеростати спостереження вже випробовувалися на здатність виявляти крилаті ракети.

Льотні випробування аеростатів JLENS в інтересах Армії США почалися в серпні 2009 року. До складу системи JLENS входять два аеростати довжиною 74 метри, радіолокаційне обладнання, системи зв'язку й мобільні стоянки. Аеростати працюють на висоті трьох тисяч метрів і здатні забезпечувати виявлення й супровід крилатих ракет у радіусі 200 кілометрів. Оглядовість системи становить 360 градусів. JLENS може перебувати в повітрі майже місяць, після чого аеростат потребує восьмигодинного технічного обслуговування. У перспективі США мають намір створити цілу мережу з нових аеростатів, які стануть частиною мобільної системи протиракетної оборони.

КОНТРАКТИ

На F-22 чекає чергова модернізація

Командування ВПС США уклало контракт з Lockheed Martin на модернізацію винищувачів F-22 Raptor. Сума угоди склала 6,9 мільярда доларів. Нова угода передбачає послідовну модернізацію бойових літаків до версії Increment 3.1, а пізніше Increment 3.2A і Increment 3.2B. За умовами контракту, усі роботи повинні завершитися до 20 березня 2023 року.

У рамках модернізації F-22 до версії Increment 3.1, яка вже здійснюється компанією Lockheed Martin, літаки повинні одержати покращену РЛС, яка дозволить вести картографування місцевості, самостійно виявляти наземні цілі й наводити на них озброєння. Крім того, номенклатура озброєнь винищувача поповниться вісьма авіаційними бомбами SDB калібру 250 фунтів (113 кілограмів).

В 2014 році почнеться модернізація винищувачів до рівня Increment 3.2A. На літак встановлять нову станцію РЕБ, а також покращену систему розпізнавання цілей. Починаючи з 2017 року, F-22 модернізують за програмою Increment 3.2B. Вона припускає оснащення літаків удосконаленими системами навігації й радіоелектронної протидії. Крім того, літаку оновлять програмне забезпечення та навчать його працювати з іншим озброєнням. Загалом, починаючи з 2012 року, ВПС США витратять на модернізацію F-22 до 16 мільярдів доларів протягом декількох років.

ВИПРОБУВАННЯ

Су-35С перевірять "собачим боєм"

Фахівці Льотно-дослідного інституту імені Громова, що у підмосковному Жуковському, приступили до випробування нового винищувача Су-35С на здатність вести надманеврений близький повітряний бій як його нерідко називають, "собачий бій". Ці випробування протривають близько півтора року. Наприкінці 2012-го ЛДІ імені Громова одержав п'ять новітніх винищувачів. Близький бій льотчики-випробувачі відпрацьовуватимуть в парах, ланках і індивідуально.

Результати випробувань згодом ляжуть в основу курсу бойової підготовки льотчиків-винищувачів для літаків цього типу. Надманевренний близький бій на винищувачах типу Су-35С значно відрізняється від подібного бою на інших типах бойових літаків. Справа в тому, що на нових винищувачах, а також на Су-30СМ встановлені двигуни із всеракурсним управлінням вектором тяги, завдяки чому стає можливим виконання складних маневрів, не доступних для літаків Су-27. Су-35С, зокрема, здатний маневрувати на гранично малих швидкостях, наприклад, в 150-200 кілометрів за годину.

У ході випробувань Су-35С пройде перевірку за трьома напрямками – надманевренний бій, застосування озброєння (включаючи ракети близького й середнього радіусів дії й відхилення від вогню супротивника, включаючи протиракетний маневр), боротьба з маловисотними низькошвидкісними цілями типу вертольотів або безпілотних літальних апаратів. За словами льотчика, що брав участь у випробуваннях Су-35С, від влучення ракети з радіолокаційною головкою самонаведення можуть урятувати тільки засоби радіоелектронного придушення. Однак при наявності на літаку керованого вектора тяги пілот може різко скинути швидкість на малій висоті, і тоді в нього з'явиться шанс ухилитися від ракети, оскільки її головка самонаведення потенційно може втратити ціль.

Раніше повідомлялося, що державні спільні випробування винищувача Су-35С завершаться в 2015 році. Наприкінці 2012 року завершився перший етап державипробувань літака, за підсумками яких був виданий попередній висновок про відповідність Су-35С льотно-технічним характеристикам. Завдяки цьому висновку "Сухой" одержав право поставляти винищувачі до стройових частин ВПС Росії.

Під час льотних випробувань Су-35С зміг досягти швидкості біля землі в 1,4 тисячі кілометрів у годину, а на висоті – 2,5 тисячі. Гранична висота польоту літака склала 19 тисяч метрів, а дальність виявлення цілей у режимі "повітря-повітря" – понад 400 кілометрів. Дальність польоту Су-35С становить майже три з половиною тисячі кілометрів, а бойовий радіус – 1,6 тисячі кілометрів. Винищувач оснащений 30-міліметровою гарматою й дванадцятьма точками підвіски для ракет і бомб загальною масою до восьми тонн.

Очікується, що в 2013 році "Сухой" передасть ВПС Росії 12 винищувачів Су-35С. У цілому до кінця 2015 року військовим за контрактом від 2009 року планується поставити 48 таких винищувачів, після чого Міноборони Росії має намір підписати угоду на поставку ще 48 Су-35С. Нові винищувачі одержить і пілотажна група ВПС Росії "Російські витязі".

РОЗСЛІДУВАННЯ

Україна з'ясує причину відмови джерела потужності при пуску "Зеніт"

Конструкторське бюро "Південне" з'ясовує причину відмови бортового джерела потужності українського виробництва під час пуску ракети-носія "Зеніт", повідомив РІА "Новости" головний науковий співробітник КБ "Південне" Юрій Мошненко.

Представник "Південного" нагадав, що конструкторське бюро вже повідомляло про попередні причини – ймовірно відмову бортового джерела потужності, виготовленого на Україні. "Тиждень два тому ми дали інформацію в усі інформаційні агентства про те, що найбільш імовірною причиною є відмова бортового джерела потужності. Агрегат розроблений, спроектований КБ "Південне" і виготовляється "Південмаш". Але чому цей агрегат відмовив, будемо з'ясовувати: з внутрішніх причин, через зовнішні причини. Ми продовжуємо працювати", – сказав Мошненко, відзначивши, що конструктори ставили до відома про це ракетно-космічну корпорацію" Енергія".

Він відзначив також, що українська сторона буде не тільки з'ясовувати причину, але і має намір усунути її. "Остаточних висновків немає, ми продовжуємо працювати, наше завдання – з'ясувати причину, усунути її і далі проводити випробування", – сказав представник бюро.

Нагадаємо, що збитки страхової компанії СОГАЗ через невдалий старт ракети "Зеніт" на початку лютого 2013 оцінені приблизно в 500 тисяч доларів, сказав журналіст замглави страховика Микола Галушин.

"Цей ризик ми взяли в перестрахування з міжнародного ринку", – сказав Галушин.

Ракетно-космічна корпорація (РКК) "Енергія" не відмовиться від співпраці з підприємствами космічної галузі України щодо ракет-носіїв типу "Зеніт" через одиничну відмову бортового джерела потужності, заявив РІА "Новости" глава РКК Віталій Лопота.

"Відмова бортового джерела потужності сталася вперше. При цьому успішно пройшло близько 80 пусків "Зеніту" з даним типом бортового джерела потужності. Причина виявлена і локалізована, розроблено заходи щодо додаткових перевірок. Всі фахівці в Дніпропетровську зараз зайняті усуненням проблеми", – запевнив Лопота.

За його словами, в будь-якому випадку РКК "Енергія" не відмовиться від використання "Зенітів". "Це ракета, рівної якій у світі просто немає. Сумнівів у її подальшому використанні у нас також немає і не було", – сказав Лопота. Він додав, що пусковий морський комплекс, ракета "Зеніт 3SL" і розгінний блок ДМ, – це перевірені засоби виведення, що поєднують в собі кращі технології ракетобудування останніх десятиліть.

У той же час, інтерес до придбання ексклюзивного плавучого космодрому вже виявляють зарубіжні замовники. Як повідомило РІА "Новости" джерело, близьке до переговорного процесу, вже як мінімум, дві організації, одна з яких – найбільша американська ракетно-космічна корпорація Lockheed Martin, а інша – українська компанія, висловили зацікавленість в обговоренні можливості покупки "Морського старту" у РКК " Енергія".

СПІВПРАЦЯ

Росія і Франція створять спільне підприємство з виробництва супутників

Російська компанія "Інформаційні супутникові системи" ("ІДС") підписала з французькою компанією Thales Alenia Space (TAS) угоду про створення спільного підприємства з розробки та виробництва супутникових систем. Як повідомляє "Інтерфакс", договір підписано в Кремлі за підсумками переговорів президентів Росії і Франції – Володимира Путіна і Франсуа Олланд.

Ще одна угода – про спільне використання технологій – в Кремлі підписала російська ракетно-космічна корпорація (РКК) "Енергія" і французька Astrium (дочка EADS-Astrium). У 2011 році сторони завізували угоду про стратегічне партнерство, а потім домовилися про створення спільного підприємства з виробництва сучасних супутників зв'язку та дистанційного зондування Землі. Установчі документи щодо створення СП сторони підписали в грудні 2012 року.

За словами глави "ІДС" Миколи Тєстоєдова, створення спільного підприємства дозволить реалізовувати будь-які проекти. "Головним його завданням є не продаж супутників на російському або зарубіжних ринках, а виготовлення в Росії тих складових корисного навантаження, які сьогодні у нас в країні не виробляються. Це не безкорислива допомога Заходу. У нас є нормальна часткова фінансова участь", – заявив Тєстоєдов.

ПЕРСПЕКТИВА НАСА

НАСА випробує "Оріон" в польоті у 2014 році

Перший випробувальний політ нового американського корабля Orion, на якому NASA планує відправляти астронавтів у далекий космос, в тому числі на Марс, намічений на вересень 2014 року. Про це йдеться в повідомленні, поширеному американським космічним відомством.

Під час першого польоту Orion віддалиться від Землі на відстань близько 6 тисяч кілометрів – в 15 разів далі ніж Міжнародна космічна станція (МКС). При поверненні він буде входити в щільні шари атмосфери зі швидкістю майже 32 тис. км на годину, а температура на його поверхні перевищить 1000 градусів за Цельсієм, передає ІТАР-ТАРС.

В ході випробувань інженери NASA планують протестувати теплоізоляційне покриття "Оріона" та інші системи капсули.

ПРИВАТНИЙ КОСМОС

Політ до МКС корабля конкурентів SpaceX запланований на початок літа

Перший тестовий політ ракети-носія Antares запланований на початок квітня, перший демонстраційний політ з кораблем Cygnus ("Лебідь") – на початок літа, повідомив журналістам директор програми МКС в НАСА Майкл Саффредені.

Наприкінці лютого компанія Orbital Sciences успішно завершила випробування двигунів ракети і почала підготовку до першого випробувального пуску.

"Тестовий запуск ракети, наскільки я знаю, попередньо запланований на початок квітня, демонстраційні польоти – на початок літа", – сказав Саффредені на прес-конференції в НАСА, передає РІА "Новости".

КОСМОТУРИЗМ

Канадські туристичні компанії будуть продавати путівки в космос

Дві канадські туристичні компанії з елітного сегмента ринку туристичних послуг додали космос до списку своїх найекзотичніших місць.

Компанії Adventure Travel Company (Торонто), і Uniktour (Монреаль), будуть пропонувати всім бажаючим польоти на суборбітальному космічному апараті Lynx, який в даний час розробляється авіакомпанією XCOR Aerospace.

Ці компанії пропонують персональні сафарі та інші послуги такого роду для заможних клієнтів, виконують роль агентів для компанії Space Exploration Corp. (SXC). Датська маркетингова фірма продає квитки на Lynx, діючи від імені XCOR.

"Канада – країна, в якій люди люблять космос, і багато хто тут може собі дозволити віддати 95000 доларів за квиток, – сказав торговий представник компанії SXC Рейнард Спронк. – Космос стає набагато дешевшим, ніж він був раніше".

XCOR збирається відправити перших туристів на космічному літаку Lynx вже до кінця цього року і почати пропонувати регулярні суборбітальні польоти на висоту в 100 км, починаючи з 2014 р., передає AstroNews.

"Ахтунг, ахтунг! Ін люфт Покришкін!"

Так кричали в ефір перелякані фашистські авіадиспетчери й льотчики, побачивши у повітрі відомого радянського аса! Мало хто замислювався, але Олександр Покришкін став єдиним тричі Героєм Радянського Союзу з 34 мільйонів співвітчизників, які захищали Батьківщину у лихоліття Великої Вітчизняної війни. Решта Героїв свої треті за рахунком Золоті Зірки отримали вже після Перемоги, у мирний час. Олександр Іванович Покришкін був єдиним тричі Героєм, який водив у повітряні бої з фашистами полки. Маршал авіації Олександр Покришкін один із кращих повітряних асів в історії авіації, другий за результативністю (після Івана Кожедуба) серед льотчиків країн антигітлерівської коаліції. 6 березня 2013 року виповнюється 100 років від дня народження славетного аса, який протягом Великої Вітчизняної війни виконав 650 бойових вильотів, провів 156 повітряних боїв, збивши особисто 59 та у групі 6 літаків противника. Це – ціла дивізія люфтваффе, що була знищена одним лише радянським соколом! І це – лише офіційні цифри, до яких не увійшли 15 особистих перемог на початку війни, оскільки були втрачені документи полку, а також власні перемоги, які наприкінці війни він записував своїм підлеглим, гідним нагородження...

Олександр Покришкін народився 6 березня у місті Новоніколаєвськ (нині – Новосибірськ) у робітничій сім'ї. Уже у віці 12 років, спостерігаючи за польотами перших радянських літаків, він по-справжньому захопився авіацією.

У 1928 році, після школи-семирічки, Сашко пішов працювати на будівництво. А ще через два роки, попри батьківську заборону, залишив рідний дім, вступивши до місцевого технічного училища. Після півторарічного навчання Олександр був призваний до лав РСЧА та вступив до авіаційної школи. Склалося так, що під час навчання, школа змінила профіль, і Покришкіну довелося доучуватись на авіаційного механіка, а його запити й клопотання про переведення до льотного відділення отримували відмови. Після випуску в 1933 році з Пермської військово-технічної школи він швидко просувався кар'єрними сходинками. Через рік після випуску Покришкін був уже старшим авіаційним техніком ланки однієї з частин 74-ї стрілецької дивізії. На цій посаді Олександр перебував до 1938 року, запропонувавши протягом цього періоду декілька удосконалень для кулемета ШКАС та ряду інших технічних пристроїв озброєння.

В період з 1936 по 1938 роки наполегливий технік навчався у Краснодарському аероклубі. Під час зимової відпустки в 1938 році Покришкін крадькома, аби не знало командування, за 17 днів пройшов річну програму підготовки цивільного пілота, що автоматично робило його придатним для вступу до льотної школи. З найкращими оцінками він закінчив її у 1939 році та був розподілений у 55-й винищувальний авіаційний полк, що дислокувався у Молдавії.

... Аеродром полку, що знаходився неподалік від кордону, зазнав бомбардувань першого ж дня війни, 22 червня. Перша повітряна сутичка Покришкіна закінчилася катастрофою: він підбив радянський легкий бомбардувальник Су-2 211-го бомбардувального авіаполку. Льотчик вижив, а ось штурман Семенов загинув...

– Був у мене такий страшний випадок, – із болем згадував після війни тричі Герой. – Літаки Сухого з'явилися у військах перед самою війною, вигляд мали незвичний, ми їх не знали й нерідко плутали з фашистами...

Але буквально наступного дня Покришкін здобув свою першу перемогу в пекельному небі війни, збив під час розвідувального вильоту винищувач "Мессершмітт" Bf-109. З липня, збивши ще декілька літаків, він був підбитий німецькою зенітною гарматою за лінією фронту й 4 дні добирався до своєї частини.

Вже у перші тижні війни Покришкін усвідомив, наскільки є застарілою тактика радянських ВПС, і почав потроху занотовувати у записник свої думки. Він акуратно вписував туди усі деталі кожного повітряного бою, в якому брав участь він чи його друзі, а потім детально аналізував їх.

Покришкіну довелося воювати в небі над військами, що постійно відходили все далі й далі на схід. Це було важко як фізично, так і морально.

– Той, хто не воював у сорокпершому – сорок другому, не знає справжньої війни, – нерідко казав згодом маршал.

Декілька разів Покришкін насправді був за крок від загибелі. Кулеметна куля пройшла крізь його сидіння праворуч, пошкодивши плечовий ремінь, відрикошетила зліва й подряпала йому підборіддя, вкривши кров'ю дошку приладів.

Взимку сорок першого Покришкін злетів на своєму МіГ-3, незважаючи на дощ і багнюку, після того, як двоє інших пілотів розбилися, намагаючись злетіти. Його завдання полягало в тому, щоб визначити місце знаходження танків фон Клейста, який був зупинений перед містом Шахти, і його радянська розвідка, власне, загубила. Після того, як політ, попри на важкі погодні умови й те, що пальне було майже на нулі, зміг повернутися й доповісти цю важливу інформацію, він був нагороджений орденом Леніна.

Восени сорок другого полк був відкликаний з фронту, щоб освоїти новий тип американського винищувача P-39N "Аерокобра".

Під час тренувань Покришкін нерідко розходився у поглядах з командиром полку Ісаєвим, який на дух не переносив покришкінську критику радянської авіадоктрини. Командир сфабрикував справу проти нього у військово-польовому суді, звинувачуючи у боягузтві, відсутності субординації та невиконанні наказів. Однак вища інстанція виправдала Олександра Івановича.

У січні 1943 року 16-й гвардійський авіаполк був направлений за кордон, до Ірану, для отримання нової техніки. На фронт полк повернувся 8 квітня 1943 року. Під час першого ж бойового вильоту на новій "Аерокобрі" Покришкін збив Bf-109. Наступного дня він зміг підтвердити ще 2 з 7 збитих ним літаків. Загалом за цей період Покришкін записав на свій рахунок десять збитих Bf-109. Своє перше звання Героя Радянського Союзу він отримав 24 квітня 1943 року. Військове звання "майор" йому було присвоєно у червні.

Того року Покришкін воював на Кубані проти прославлених німецьких винищувальних з'єднань. Такі його нові тактичні прийоми для патрулювання повітряного простору, як "швидкісна гойдалка", "кубанська етажерка" та використання наземних радарів, а також наземна система контролю принесли радянським ВПС першу значну перемогу над люфтваффе.

У більшості вильотів Покришкін брав на себе найважче завдання – збити лідера. Як він зрозумів ще на початку війни, підбити лідера означало деморалізувати противника і часто-густо примусити цим його повернутися на свій аеродром. Другу Золоту Зірку Покришкін отримав через чотири місяці після першої – 24 серпня 1943 року.

У лютому сорок четвертого року Покришкін отримав підвищення та пропозицію небойової роботи – керувати підготовкою нових пілотів. Але він миттєво відмовився та залишився у своєму полку. Однак літав уже Покришкін не так багато, як раніше: ставши відомим героєм, він став своєрідним символом радянської пропаганди, і його берегли. Замість польотів він більше став приділяти уваги командуванню частиною, керуючи діями свого полку з командного пункту. У червні 1944 року він отримав звання підполковника та прийняв командування 90-ю гвардійською авіадивізією.

19 серпня 1944 року, після 550 бойових вильотів та 53 офіційних перемог, Покришкін втретє був нагороджений Золотою Зіркою Героя Радянського Союзу.

У параді Перемоги 1945 року Олександр Іванович Покришкін брав участь як прапороносець 1-го Українського фронту.

Після війни у Покришкіна виник конфлікт з Василем Сталіним, він відмовився служити у ВПС Московського військового округу. В результаті полковник Покришкін, який ще в 1944 році був призначений на генеральську посаду і сам мав підлеглих генералів, генерал-майором став лише після смерті Сталіна, у серпні 1953 року.

Через конфлікт із сином "вождя народів" Покришкін мусив перейти у війська ППО країни, де він командував різними авіаційними з'єднаннями. Оскільки шлях до Військово-повітряної академії був для нього закритим, у 1948 році він закінчив Військову академію імені М.В.Фрунзе, а в 1957 році – Військову академію Генерального штабу.

У шістдесятих роках генерал Покришкін командував 8-ю окремою армією ППО і одночасно був заступником командувача військ Київського військового округу по військах ППО. До 1972 року маршал авіації Олександр Покришкін служив на посаді заступника Головнокомандувача військ ППО країни. Наступні 10 років маршал очолював ДТСААФ. Пішов з життя Олександр Іванович Покришкін у віці 72 років, 13 листопада 1985 року.

Що можна додати до цієї розповіді про одного з найвідоміших асів?.. Хіба що – те, що досі залишається невиконаним Указ Президії Верховної Ради СРСР від 19 серпня 1944 року у частині про встановлення в Москві, при Палаці Рад, бронзового бюста Герою, хоча пам'ятники маршалу авіації вже давно встановлені і на його батьківщині, в Новосибірську, і в Краснодарі, небо якого він захищав у грізні сорокові роки...

Олексій Тригуб.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

3 – 17 березня

3 березня 1930 р. *народився доцент кафедри Повітряних Сил інституту АіППО НУОУ, заслужений працівник освіти України, генерал-майор авіації у відставці В.Г.Пристромко.*

7 березня 1956 р. *народився заступник командувача ПС ЗС України з бойової підготовки та ВВНЗ – начальник бойової підготовки ПС ЗС України В.В.Сідаш.*

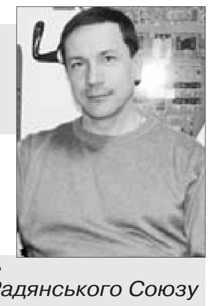
11 березня 1910 р. *народився заслужений льотчик-випробувач СРСР К.К.Коккінакі.*

11 березня 1913 р. *народився вчений і організатор космічної науки Б.М.Петров.*

11 березня 1918 р. *відкрилося перше в світі регулярне міжнародне поштове сполучення (Відень – Краків – Львів – Київ).*

11 березня 1933 р. *народився льотчик-випробувач В.І.Щепкін.*

11 березня 1966 р. *народився льотчик-випробувач, пілот пілотажної групи "Українські соколи" Е.В.Сотников.*

11 березня 1976 р. *прийнято на озброєння ракетний комплекс середньої дальності "Піонер" з ракетою 15Ж45 (РСД-10).*

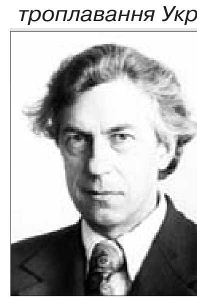

12 березня 1913 р. *народився Герой Радянського Союзу льотчик-винищувач В.Г.Серьогін.*

12 березня 1913 р. *народився Герой Радянського Союзу штурман О.І.Перегудов.*

12 березня 1923 р. *у Харкові створено Всеукраїнське товариство авіації та повітроплавання (згодом – товариство авіації та повітроплавання України і Криму).*

12 березня 1923 р. *народився фахівець з балістики С.С.Лавров.*

12 березня 1943 р. *народився заслужений льотчик–випробувач СРСР Г.М.Шаповал.*

12 березня 1956 р. *народився штурман-випробувач АНТК імені О.К.Антонова В.Ф.Непочатих. Загинув у катастрофі літака Ан-70.*

12 березня 1959 р. *народився ВО директора ДП "Севастопольське авіапідприємство" В.Г.Зозуля.*

12 березня 1974 р. *прийнята на озброєння балістична ракета Р-29 (РСМ-40).*

12 березня 1983 р. *постановою РМ СРСР протикорабельний комплекс П-700 "Граніт" прийнятий на озброєння ВМФ.*

13 березня 1918 р. *народився Герой Радянського Союзу, штурман А.В.Гашков.*

13 березня 1918 р. *народилася Герой Радянського Союзу, льотчик-бомбардувальник Є.І.Носаль.*

13 березня 1920 р. *народився маршал авіації Г.П.Скориков.*

13 березня 1933 р. *народився конструктор твердо-паливних ракетних двигунів Л.Н.Лавров.*

13 березня 1942 р. *народився ветеран Військ ППО, начальник Головного управління зовнішніх зв'язків МО України (1997-1998) В.Б.Горшколепов.*

13 березня 1947 р. *народився льотчик-випробувач АНТК ім. О.К.Антонова Г.О.Братищенко.*

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

3 – 17 березня

13 березня 1953 р. *народилася заслужений майстер спорту, дворазова абсолютна чемпіонка Європи з планерного спорту, чемпіонка світу В.М.Топорова.*

13 березня 1968 р. *прийнята на озброєння малогабаритна балістична ракета підводного човна середньої дальності стрільби, наймасовіша ракета ВМФ.*

13 березня 2000 р. *створено україно-російське АТ "Двигуни "Володимир Клімов – "Мотор Січ" (ЗАТ "ВК – МС").*

14 березня 1958 р. *здійснив перший політ літак КЗП Ан-14 "Бджілка", В.М.Ізгейм.*

15 березня 1933 р. *в СРСР розпочалось серійне виробництво парашутної техніки.*

15 березня 1933 р. *народився конструктор "НВО Машинобудування", Герой Соціалістичної Праці, Г.О.Єфремов.*

15 березня 1953 р. *відбувся перший пуск ракети Р-5. Вона пролетіла на відстань 270 км.*

15 березня 1958 р. *народився перший командир бази забезпечення ВПС ЗС України (1992-2004) В.В.Плєшко.*

16 березня 1895 р. *народився маршал авіації Г.О.Ворожейкін.*

16 березня 1909 р. *народився конструктор рідинних ракетних двигунів А.В.Флєров.*

16 березня 1913 р. *полетів перший великий багатомоторний літак – "Великий Балтійський", конструкції І.І.Сікорського. Спочатку він мав два двигуни, потім 4. Після доопрацювання був перейменований в "Російський Витязь".*

16 березня 1943 р. *відбувся перший політ торпедоносця Іл-4ТК з двигунами М-88Б (екіпаж В.К.Кокінакки).*

16 березня 1946 р. *народився головний конструктор, перший заступник керівника ЗМКБ "Прогрес" (до 2004 р.) В.І.Колєсніков.*

16 березня 1975 р. *народився генеральний директор державної компанії з експорту та імпорту продукції і послуг військового та спеціального призначення "Укрспецекспорт" Д.О.Перегудов.*

16 березня 1976 р. *вийшла постанова ЦК КПРС і РМ СРСР про створення універсального космічного комплексу "Зеніт" (головний розробник КБ "Південне").*

16 березня 1983 р. *в СРСР відбувся запуск супутника "Космос-1445" для льотних випробувань за програмою "Буран".*

17 березня 1908 р. *народився конструктор в галузі створення зенітної артилерії і зенітних керованих ракет, двічі Герой Соціалістичної Праці Л.В.Люльєв.*

17 березня 1908 р. *народився льотчик-випробувач О.І.Ємельянов.*

17 березня 1923 р. *народився заслужений льотчик-випробувач СРСР, Герой Радянського Союзу Л.І.Міненко.*

17 березня 1933 р. *була сформована зведена агітаційна ескадрилья ім. М.Горького, командир – журналіст М.Є.Кольцов.*

17 березня 1988 р. *в СРСР за допомогою ракетоносія "Восток" було виведено на орбіту супутник Індії ІРС-1А.*

17 березня 1992 р. *на базі 24-ї ПА в м. Вінниця сформовано командування ВПС (із цієї дати беруть початок ВПС ЗС України).*

Моєму дядькові, Ренгачу Сергію Васильовичу, ліквідатору катастрофи на ЧАЕС, присвячується

Повітряна битва під Чорнобилем

Продовження. Початок в №48-49.

Поки керівництво вирішувало й сперечалося, командири ЛЗ й ае наказали після кожного повернення із завдання в Жуляни здавати кров на аналіз. Але от куди потім пішли результати і якими вони були, невідомо. Льотний склад, в основному молоді люди, воліли не звертатися зайвий раз за допомогою медиків, навіть якщо почувалися зле. Адже могли бути відсторонені й навіть списані з льотної роботи. Після виконання завдань у зоні катастрофи особовий склад ЦА ні в які медичні заклади для обстеження так і не відправлявся.

Улітку 1986 року літаків "Аерофлоту", що літали по маршруту Київ-Москва, було набагато більше. Але найцікавіше, що їх не було в розкладі: це були, якщо називати сучасною мовою, чартери для перевезення потерпілих при ЛНК на ЧАЕС у центральні медичні установи країни.

Як згадували учасники тих подій, перший час навіть літаки, що привозили їх у московські аеропорти, відганяли подалі від інших і огороджували спеціальними прапорцями. Перший такий рейс відбувся вже 27 квітня з аеропорту Бориспіль, коли на Ту-154 екіпаж на чолі з Налетовим у Москву доставив 19 пожежників, які гасили вогонь на четвертому енергоблоці. На жаль, 6 з них незабаром померли, тому що працювали на пожежі практично без усяких спеціальних засобів індивідуального захисту. Надалі потерпілих у районі ЧАЕС вивозили екіпажі Круглякова, Рудика, інші екіпажі з Українського й Північно-Кавказького УЦА, а також з Московського територіального управління (МТУ).

В аеропортах Бориспіль і Жуляни установили дозиметричний контроль радіаційної обстановки й запровадили спецконтроль для пасажирів, перевезених після перебування в зоні радіоактивного зараження. Таких було зареєстровано 406. 18 з них мали рівень зараження, що перевищує припустимий. Вони були допущені на борт ЛА після проходження санітарної обробки в міських пунктах санобробки.

Для дезактивації ЛА в обох аеропортах виділили, у числі іншого, і 8 поливальних машин. У літаках і вертольотах, крім обробки зовнішньої обшивки, робили вологе прибирання салонів і кабін.

Крім того, Ан-12, Ан-30, Як-40 і Іл-14 Держкомгідромету вели радіаційну розвідку по всій зараженій території СРСР. Усього для розв'язання цього завдання залучалося 5 літаків і 3 вертольоти. Також з їхнього борту здійснювався активний вплив на дощові хмари з метою недопущення випадання опадів у районі, що найбільш сильно підпав під радіаційне зараження. Перші три літаки (2 Ан-12 і Іл-18) вилетіли в Бориспіль 11 травня 1986 року, а вже наступного дня екіпажу Іл-18 довелося провести в повітрі більше 11 годин.

Також представниками МЦА виконувалися польоти для випробувань різного роду устаткування, приладів. Так, екіпажі Павлюка і Лісових на літаку Ан-2 найпершими випробували обладнання й відпрацювали методику поливу місцевості за допомогою рідких розчинів. Надалі ці результати лягли в методику їх застосування з Мі-8 і Мі-26. Ан-2 інтенсивно залучалися для обробки "рудого лісу" різними рідинами, які проводилися під час експериментів.

Авіаторам вдалося близько познайомитися й з відомими радянськими співаками. Так, Киянченко згадує, що в 1987 році йому поставили завдання перевезти відомого виконавця Олександра Розенбаума прямо на стадіон м.Чорнобиля, де він дав концерт і поспілкувався з ліквідаторами.

Крім ЛА зведених авіаційного загону й ескадрильї, Ан-26, Ан-12, Іл-76 МЦА залучалися для доставки вантажів, у т.ч. різного роду обладнання, в аеропорт Київ (Бориспіль). А в районі н.п. Буда-Варовичи (недалеко від н.п. Вільча) періодично базувалися цивільні Мі-6 і Мі-26, мабуть, що належали дослідним структурам і ОКБ Міля.

Ще кілька прикладів роботи цивільних авіаторів

До 10 грудня 1986 року Вороновський, першим із цивільних авіаторів, що приземлився в районі катастрофи, виконав більш 100 вильотів у зону ЧАЕС. 26 грудня того ж року його нагородили орденом Леніна, а

25 лютого 1988 року занесли в Книгу пошани Аерофлоту.

Пілот Ка-26 Одеського авіаційного підприємства Іщенко двічі брав участь у ЛНК: 31.07-18.08.86 і 01.09.-19.09.86. Свої польоти в 30-кілометровій зоні й безпосередньо в районі ЧАЕС він виконував в інтересах служби радіаційного контролю міністерства водного господарства УРСР, беручи проби води й донних відкладань із рік і водойм (у тому числі й зі ставка-охолоджувача ЧАЕС). Крім того, він брав участь у коректуванні дій будівельників під час будівельно-монтажних робіт.

Екіпаж 86-го ЛЗ виконував на Ан-30 (Київський ВАТ) аерофотозйомку ЧАЕС у липні-серпні 1986 року. А в грудні командир екіпажу вже був списаний з льотної роботи за станом здоров'я. Потім йому знадобилося майже 2 роки, аби довести "чорнобильську причину" свого захворювання.

Екіпаж Волкова (М'ячковський ВАТ) здійснював на Іл-14 польоти на радіаційну розвідку. При цьому польоти виконувалися галсами по всій 30-кілометровій зоні на висоті близько 100 м, а на борту перебували фахівці ВНДІ сільськогосподарської метеорології.

Пілот Лялін (М'ячковський ВАТ) налітав на Мі-8 у районі ЛНК більше 300 годин, в основному, на дезактивацію місцевості за допомогою плівкоутворювальних реагентів. Надалі списаний з льотної роботи, однак причинний зв'язок захворювання з польотами в зоні ЧАЕС медиками, чомусь, не встановлений. Причиною цього стало те, що негласно кимось "згори" медикам було наказано ставити якнайменше діагнозів, пов'язаних із перебуванням у зоні ЛНК. Адже надалі цим людям держава повинна була виплачувати різного роду страховки.

Силами льотчиків-випробувачів з ЛДІ МАП передбачалося виконати завдання зі змивання шматків радіоактивного графіту із семи майданчиків 140-метрової труби АЕС. Для цього 16 серпня в район ЛНК прибув протипожежний Мі-6, екіпаж виконав ознайомлювальний політ. Однак було прийняте рішення не виконувати завдання. Адже в результаті змиву радіоактивних відходів, вони б упали на землю й дах третього енергоблока, що були на той час уже очищені. Так що трубу почистили потім, знову вручну.

Незважаючи на високу інтенсивність польотів, за весь період існування зведених загону й ескадрильї вдалося уникнути авіаційних подій. Винятком став лише Мі-2, який здійснив вимушену посадку у важкодоступній місцевості через проковзування муфти несучого гвинта. У результаті, силами екіпажу Пащенка, що прибув з управління Українського УЦА, несправність вдалося усунути на місці й, під його особисту відповідальність, перегнати машину для ремонту на більш придатний майданчик.

За результатами операції щодо ЛНК на ЧАЕС, орденом Леніна, крім Вороновського, також були нагороджені Макаров і Куцюк, багато авіаторів одержали й інші урядові нагороди, у т.ч. орден Жовтневої революції й орден Дружби народів.

І нехай не складається враження, що цивільні авіатори працювали під час ЛНК "другим ешелоном": разом зі своїми військовими колегами вони виконували завдання й над зруйнованим реактором, і в районі ЧАЕС, та ще й вирішували багато інших, які з тих або інших причин не могли виконати військові. Ці люди не носили погони, але хоробрості, твердості характеру й самовіддачі їм було не позичати. І це – не порожні слова

Ось такий приклад. Пілоти Ан-2 Слепчук і Кириченко 5 червня повинні були вилетіти з Жулян у Поліське в складі групи Ан-2 для дезактивації берегів р.Прип'ять і р.Уж. Електричка, на якій вони планували добратися, за розкладом не прибула, тому вони обоє на півгодини спізнилися на передпольотну підготовку. І, природно, були відсторонені від польотів. Звичайно, можна було почекати, коли група Ан-2 полетить, взяти довідку про запізнення електрички й спокійно залишитися в Києві. Але "не з того тіста були зроблені" тоді люди: пілоти стали ходити буквально по п'ятах за своїм безпосереднім командиром Кравченком, прохаючи допустити їх до польотів. А коли це не допомогло, пішли далі "по інстанції" – до Куцюка. Той зажадав від них пояснювальну, а коли її прочитав, то наказав нішов до свого керівництва. Йому було достатньо одного абзацу в цьому документі: "Наше запізнення на передпольотну підготовку – не боягузтво, пов'язане воно з порушенням розкладу руху залізничного транспорту. Тому дуже просимо відправити нас у Поліське разом з нашими товаришами". Через годину вони вже полетіли в складі групи Ан-2 у Поліське...

Сказати, що їм не було страшно в цій боротьбі з невидимим ворогом, виходить, злукавити. На кону було їхнє здоров'я й, можливо, життя. І кожний з них, перш ніж сказати: " Так, я полечу в Чорнобиль", повинен був внутрішньо побороти себе. Безумовно, усі переживали, але не стільки за себе, скільки за своїх близьких: як вони будуть без мене, коли щось..? Але обов'язок перед Батьківщиною тоді був вищим за особисті, нехай і такі близькі, інтереси...

А цивільні авіатори продовжували літати в район катастрофи, навіть тоді, коли туди практично не літала авіація військова: і в 1987 році, і в 1990-му. А крайні польоти в зону на забір проб ґрунту виконувалися в грудні 1994 року.

Застосування метеолітаків

Ще одним із заходів, проведених при ліквідації катастрофи на Чорнобильській АЕС, було недопущення випадання опадів над ЧАЕС та сильно забрудненими територіями, прилеглими до неї. Адже існувала небезпека, що дощі могли змити радіоактивні речовини в Прип'ять, а далі – у Київське водоймище. Це завдання вирішувалося за допомогою польотів на хмари, для його виконання був сформований спеціальний загін літаків, а до роботи залучені фахівці Київського науково-дослідного гідрометеорологічного інституту (УкрНДГМІ). Загальне керівництво ними здійснювали фахівці Центральної аерологічної лабораторії.

До складу спеціального загону входили літаки Ан-12 "Циклон" і один Ту-16 " Циклон-Н" (СРСР-42484). Однак навіть через майже 25 років після катастрофи на ЧАЕС точні дані про сферу застосування цих літальних апаратів в 1986-87 рр. так і не опубліковані з причини закритості інформації. У відкриті джерела просочуються тільки окремі дані. Відомо, що Ан-12 застосовувалися для боротьби з кучево-дощовими хмарами в районі 30-км зони, а Ту-16 працювали "на далеких підступах", а також зі стратосфери. Також відомо, що основний обсяг роботи виконувався з 10 травня по 9 червня 1986 року (оброблено 131 хмару), а Ан-12 літали на ЧАЕС по 30 грудня. Також є дані, що для польотів залучалися й Іл-18 "Циклон", Ан-30М, Як-40, а з 1987 р. – і Ан-26Б "Циклон".

Також відомо, що з 11 травня 1986 року за дорученням голови Ради міністрів СРСР Рижкова фахівці ЦАО й УкрНДМГІ СРСР здійснювали вильоти із чотирьох літаків із західної сторони відносно ЧАЕС. Тобто, на чисті хмари, що не дійшли до центру Чорнобильської аварії. У підсумку, у період з 11 травня по 9 червня, такі дозволили запобігти змиву радіоактивних забруднень дощовими стоками в ріку Прип'ять, а звідти – у Київське водоймище. Аналогічні роботи проводилися й у період з 15 вересня по 20 грудня.

Далі буде.

“Ідуть не в ногу, та за ними перемога...”

Так пожартував один з організаторів Відкритої першості Повітряних Сил з футзалу на Кубок Друкованого органу Міністерства оборони України “Крила України”. Адже під час традиційного урочистого маршу на церемоніях відкриття та закриття змагань спортсмени демонструють і свою стройову виправку. Під команду капітанів: “Струнко! Рівняння ліворуч!”, учасники проходять стройовим кроком повз організаторів та старших начальників. І лише одна команда відрізнялася від інших у цьому відношенні.

Це чемпіони нинішньої першості – колектив спортивного товариства “Спартак”. Їм можна пробачити не лише тому, що вони переможці, а тому, що більшість із них, мабуть, у війську не служила. Однак це не завадило їм у запеклій боротьбі перемогти шістку сильних, підготовлених військових команд з різних куточків держави.

Здається, найскладнішим і надзвичайно напруженим для спартаківців видався фінальний поєдинок, де вони лише у серії післяматчевих пенальті вирвали перемогу в команди Національного університету оборони України.

Змагання проходили протягом трьох днів з 26 по 28 лютого на навчально-спортивній базі Повітряних Сил. У фіналі зійшлися переможці пiвфінальних поєдинків – команда Національного університету оборони України і вінницького “Спартака”. Основний час так і не виявив сильнішого: нічия – 0:0. Вже у серії пенальті фортуна була на боці “Спартака” – 3:2.

Відтак, Кубок газети “Крила України” принаймні на рік змінив харківську прописку на вінницьку.

У втішному фіналі за третє місце п’єдесталу команда ХУПС, програючи по ходу матчу суперникам із Командування ПС – 0:2, змогла мобілізуватись і перебігати своїх візаві. У підсумку, перемога із більш ніж переконливим рахунком – 9:4.

Переможець і призери першості отримали також малі кубки від Вінницької спортивної громадської організації “Обласна федерація футболу” і дипломи від командувача Повітряних Сил ЗС України.

Спільним рішенням суддівської колегії у різних номінаціях визначено п’ять кращих гравців турніру. Це підполковник Віталій Кирпенко (ХУПС), прапорщик Володимир Жегістовський (ПвК “Захід”), Володимир Яремко (СТ “Спартак”), майор запасу Олександр Стефанчишин (Командування ПС), майор Василь Байдала (НУОУ). Вони отримали від обласної федерації футболу призи, цінні подарунки та іменні грамоти від командувача Повітряних Сил.

Не забули відзначити і найактивнішого вболівальника. Мабуть, без його гучної підтримки гра здавалася б не такою захоплюючою і видовищною.

– Як ветеран спорту, я щиро вітаю усіх учасників змагань, – каже найактивніший вболівальник турніру ветеран Збройних Сил Олександр Солтан. – Вважаю, що турнір був організований на високому рівні. На мою думку, треба відродити аналогічні турніри з інших видів спорту: волейболу, легкої атлетики, тенісу. Це сприятиме популяризації фізичної підготовки в Збройних Силах та залученню військовослужбовців до здорового способу життя.

Під завісу урочистого закриття змагань свіжоспечені чемпіони прийняли командне рішення віддати перехідний Кубок 2013 року на зберігання командувачу Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенанту Юрію Байдаку і урочисто, під оплески усіх команд-учасників змагань, партнерів, почесних гостей турніру і глядачів, передали його першому заступнику командувача генерал-майору Сергію Дроздову.

За попередні сім років головним призом змагань – перехідним Кубком газети “Крила України”, володіли чотири різні команди. Першими чемпіонами у 2006 році стала команда офіцерів редакції газети “Крила України”. Тричі звання чемпіона вдавалося підтвердити команді Харківського університету Повітряних Сил (2007, 2008 і 2012 роки), двічі – команді спортивного товариства “Динамо” (2009 і 2010 роки). У 2011 році трофеєм володіла команда авіаторів Житомирського гарнізону. Тепер чинним володарем перехідного Кубка вперше стає команда спортивного товариства “Спартак”. Тому у військових команд є рівно рік часу, аби проаналізувати помилки і здобути Кубок у восьмій першості.

Юрій Ігнат.
“Крила України”.
Фото автора.

На тенісних кортах

Протягом лютого на тенісних кортах Навчально-спортивної бази та Спортивно-оздоровчого комплексу Повітряних Сил Збройних Сил України проходив традиційний турнір на першість Вінницького гарнізону з тенісу присвячений Дню захисника Вітчизни.

Як і минулого року, змагалися військовослужбовці, працівники та ветерани Збройних Сил України в одиночному та парному розрядах. Понад 40 учасників від 27 до 72 років взяли участь у чотирьох відбіркових групах. Вболівальники змогли побачити яскраву гру як юних, так і сивочолих тенісистів: від лейтенанта – до генерала. Серед учасників змагань є неодноразові чемпіони та призери першості м. Вінниці, Збройних Сил України та міжнародних тенісних турнірів, тому боротьба у відбіркових групах виявилась запеклою.

– Організовуючи турнір, ми ставили за мету популяризацію тенісу серед військовослужбовців, працівників та ветеранів Збройних Сил України, – розповідає організатор відкритого тенісного турніру полковник запасу Олександр Солтан. – У безкомпромісній боротьбі спортсмени значно підвищили свою спортивну майстерність, а суддівська колегія визначила кращих тенісистів гарнізону в одиночному та парному розрядах. Хочу відзначити, що кількість прихильників цього олімпійського виду спорту у війську зростає з кожним днем. Сподіваюся, що наступного року цей турнір збере ще більше любителів тенісу, а його учасники знову братимуть участь у престижних змаганнях Збройних Сил України і міжнародних турнірах, – резюмував Олександр Солтан.

Тож в одиночному розряді змагання перше місце виборов полковник запасу Владислав Гладчук, другу сходинку п’єдесталу посів полковник запасу Сергій Хлебнов, а замикає трійку призерів полковник запасу Олександр Солтан, який заслужено здобув бронзу.

Переможців та призерів турніру нагородили грамотами, медалями та цінними подарунками від спонсорів та Командування Повітряних Сил Збройних Сил України.

Відкриту першість Вінницького гарнізону з тенісу планують проводити щороку у лютому і на початку грудня. Змагання присвячуватимуть професійним святам – Дню захисника Вітчизни і Дню Збройних Сил України.

Владислав Дем’яненко.
Фото автора.

Комора здоров’я

Селера – це дивовижна рослина. Відвіку вона вважається коморою здоров`я, адже містить багато важливих мінеральних речовин, таких як калій, цинк, кальцій, залізо, фосфор, магній, вітамін С, вітаміни групи В, РР, Е і провітамін А.

Ще Гіппократ рекомендував цей овоч як засіб лікування від різних хвороб. Селера має очищаючу, омолоджуючу і загальнозміцнюючу дію. Збільшує розумову і фізичну активність, а також підсилює загальний тонус організму, зміцнює серце і судини, дуже корисна для суглобів. Має сечогінну дію, регулює артеріальний тиск, зміцнює імунітет. Рекомендується людям, схильним до депресій і які знаходяться в стані постійного стресу. Цікавий факт: вважається, що регулярне вживання в їжу кореня селери посилює потенцію, його вважають природним афродизіаком. Благотворно впливає на шкіру, волосся і нігті та здатний сповільнювати процеси старіння.

Селера – цінна пряно-ароматична рослина, що містить чимало вітамінів, а також важливих для харчування кислот і солей. У ній багато калію, каротину, ефірних олій. І що цікаво: вся селера придатна для їжі – і листя, і стебла, й корені. Тож якщо додавати її до салатів та інших страв, користь для здоров’я буде неоціненною

Додана селера в їжу сприяє кращому виробленню шлункового соку, допомагає засвоїти білки, запобігає скупченню газів.

Але не всі люблять цю рослину через її специфічний запах і смак. Отже, їсти можна все: корінь найчастіше вариться або запікається, стебла вживають в сирому вигляді, або їх варять, або смажать, листя – використовують як зелень, насіння – в приправах. Стебла селери містять велику кількість солі. Тому їх можна використовувати замість неї.

Наявність в селері органічної глутамінової кислоти дозволяє використовувати її в кулінарії як нешкідливий підсилювач смаку і запаху.

Окрім того, як запевняють учені, селера – це натуральний спалювач жиру. Має “негативну калорійність”, тобто при її вживанні організм одержує калорій менше, ніж витрачає на засвоєння.

Наприклад, можна приготувати суп із селери, рецепт якого розробили американські хірурги для того, щоб за допомогою цієї страви огрядні пацієнти могли перед операцією скинути зайву вагу. Для його приготування необхідно взяти 400 г стебел селери, 6 середніх цибулин, 500 г капусти, 3 свіжих або консервованих помідора, 2 стручки зеленого солодкого перцю, чорний мелений перець, сіль, 3 літри води. Овочі вимити, обсушити, очистити, дрібно нарізати. Залити водою, посолити і поперчити на смак. Поставити посуд на сильний вогонь, довести суп до кипіння і кип`ятити протягом 10 хвилин. Потім зменшити вогонь і варити суп, поки всі овочі не стануть м`якими.

А ось ще рецепт салату, дуже актуального для боротьби з авітамінозом. Беремо 300 гр кореня селери і стільки ж моркви, 150 гр кисло-солодких яблук, для приправи чорний мелений перець. Для заправки – рослинна олія, сік лимона, сіль. Яблука, селеру і моркву дрібно нарізаємо, додаємо заправку, все акуратно перемішуємо і притрушуємо чорним перцем. Для приготування заправки змішуємо дві частини рослинної олії з однією частиною свіжовичавленого лимонного соку, додаємо сіль, заправка готова.

То ж як вирощується цей овоч?

Дрібне насіння цієї культури, як розповідає www.ovochi.in, не закладають в грунт, адже проростають вони на світлі, їх лише злегка притискують до поверхні. Ємності з посівами накривають склом або поліетиленовою плівкою і ставлять у тепле місце (20-25 °С).

Проростає селера повільно: сходи з’являються через 10-20 днів. Увесь цей час земля повинна бути постійно вологою, її або обприскують, або поливають через піддон.

Після появи сходів ємність поміщають в прохолодне місце (14-16 °С). При утворенні двох-трьох листочків сіянці проріджують або пікірують, висаджуючи у ящики на відстані 4-5 см. Розсаду поливають в міру необхідності і підгодовують комплексним добривом.

У відкритий грунт розсаду селери висаджують у другій половині травня. Ця культура досить холодостійка, розсада витримує заморозки до -5 °С. Однак довга холодна погода в травні (нижче +10 °С) може призвести до утворення цветухи в перший рік життя (селера – дворічник). Тоді ні хороших черешків, ні тим більше коренеплодів отримати не вдасться. Оптимальна температура для росту і розвитку селери 18-22 °С.

Ця культура віддає перевагу легким, супіщаним, пухким і родючим грунтам. Кращі попередники – капуста, томати, бобові, огірки і картопля. Не можна садити селеру на грядки, де перед цим росли інші зонтичні: морква, петрушка, пастернак, кріп.

Грунт готують з осені: перекопують на глибину 20-30 см, вносять 3-4 кг перегною або компосту і 20-30 г подвійного суперфосфату на 1 кв.м, а навесні – 30-40 г комплексного мінерального добрива.

Розсаду висаджують на відстані приблизно 10 см з міжряддями 40-50 см.

Селера – дуже вологолюбна культура, тому поливи повинні бути регулярними і рясними (до 5 л на 1 кв.м). Землю навколо рихлять і прополюють.

У міру зростання посадки проріджують, видаляючи найбільш слабкі рослини. Остаточна відстань між рослинами повинна бути 15-20 см для листової і черешкової селери і 25-40 см (залежно від сорту) для кореневої.

Підгодовують два рази за сезон: через два тижні після висадки і три тижні потому. У підгодівлях кореневої селери повинен переважати калій, а листової – азот і калій у рівних співвідношеннях.

Черешкову селеру вибілюють. Для цього черешки підгортають землею за 2-3 тижні до збирання. У результаті черешки стають не тільки світлішими, але і набагато смачнішими .

Зелень листової селери зрізають у міру необхідності. Восени перед заморозками її зрізують повністю, заморожують або сушать. Черешкову починають прибирати у вересні. Коренеплоди викопують спочатку вибірково, починаючи з вересня, а в жовтні повністю. Зелень обрізають, а бульби зберігають при температурі 2-5°С.

Викопані коренеплоди селери можна посадити у контейнери і вирощувати зелень протягом усієї зими.

Протипоказань до вживання селери в спеціалізованій літературі майже немає, тому застереженням може бути лише індивідуальне несприйняття цього овочу. Однак тим, хто страждає на виразку шлунка й дванадцятипалої кишки з підвищеною кислотністю, нефрит, гепатит, не слід споживати селеру у великих кількостях. Також не рекомендується вагітним та матерям-годувальницям.

Батьки самі купують шкідливі для дітей продукти

Ми всі хочемо жити як у Європі, при цьому нічого не змінюючи в своїй поведінці та діях. Так, у Європі виробники продуктів не просто указують на упаковці наявність шкідливих фарбників, а ще і попереджають про них додатковим спеціальним написом. Адже ці речовини дуже шкідливі, тому що вони викликають гіперактивність у наших і без того напружених непосид.

Перепади настрою, неадекватна поведінка, непосидючість, примхливість, напади агресії – це все ознаки гіперактивності дитини. Такій дитині важко вчитися в школі. Іноді здається, що вона не слухає вчителя. Постійно відволікається на що завгодно – то на вигляд з вікна, то на однокласника, то на ручку, що впала у когось. Про таких дітей говорять “ні хвилини не сидить на місці” або ще красномовніше – “кручений”.

До підліткового віку стан проходить, але неуважність і проблеми з навчанням залишаються. До речі, у 15-20% дорослих людей синдром зберігається. Тому, маючи під рукою список шкідливих консервантів, ви зможете захистити дитину від продуктів, в яких вони містяться. Звичайно, це непросто, адже навколо стільки спокус у привабливих упаковках. Так хоч би понизьте їх споживання. До речі, ряд дослідників вважає, що їжа з високим вмістом рафінованого цукру також збільшує гіперактивність і агресивну поведінку.

Ось до чого призводять так звані “ешки”.

Вітчизняні виробники також не приховують всі ці “Е”, позначаючи, що вони входять до складу солодощів. Проте, як розповідає УНІАН-Здоров’я своїм читачам, не поспішають додатково публікувати відповідні попередження. Причому це стосується і крупних транснаціональних виробників, які продають таку ж продукцію і на ринку ЄС.

Звичайно ж, в Україні і дослідження про негативний вплив цих фарбників не проводилися. Зате чотири роки тому вони були зроблені вченими Саутгемптона у Великобританії. Ось тоді державні експерти забили на сполох, тому що був доведений зв`язок між шістьма харчовими фарбниками і гіперактивністю у деяких дітей. Європейським експертам довелося боротися два роки, але документ, що зобов`язує робити попереджувальні написи про шкоду “ешок”, все-таки був прийнятий і почав діяти з 20 червня 2010 року. На етикетках указується назва і номер фарбника, зокрема Е-102, Е-104,Е-110, Е-122, Е-124, Е-129, а також те, що він “може мати негативну дію на активність і увагу дітей” .

Тартразином, наприклад, підфарбовують “Тархун”, який продається під марками “Бон Буассон”, “Lemo”, “Росинка” і “Біола”. Сокові напої “Сіцілійський червоний апельсин” від “Сандори” і “Джаффи” мають відповідний колір завдяки “чарівному червоному”. “Ешки”, які збуджують дітей, є в “Мультифруктовому Бризі”, в напої зі смаком лайма від “Оболоні”. Щедро використовує їх для забарвлення цукерок торгова марка “Повна чаша”.

Але, мабуть, більше всіх вирізнилася російська компанія “Марс”, що напхала в дитячі драже M&Ms з арахісом всі шість шкідливих фарбників! Перевіряйте на небезпечні “Е” міні-тортики “BisKonti”, круасанчики від “Дольче Віта”, рулети “7 days”. Пара жовтих і шкідливих є і в смачному (тут нічого не скажеш) “Київському торті” від Київського булочно-кондитерського комбінату.

Крім гіперактивності, фарбники можуть викликати і алергію. І тут винні самі батьки: вони купують дітям солодощі в той час, коли на сумлінність виробників розраховувати не доводиться. Чим простіше їжа, тим краще для дитини.

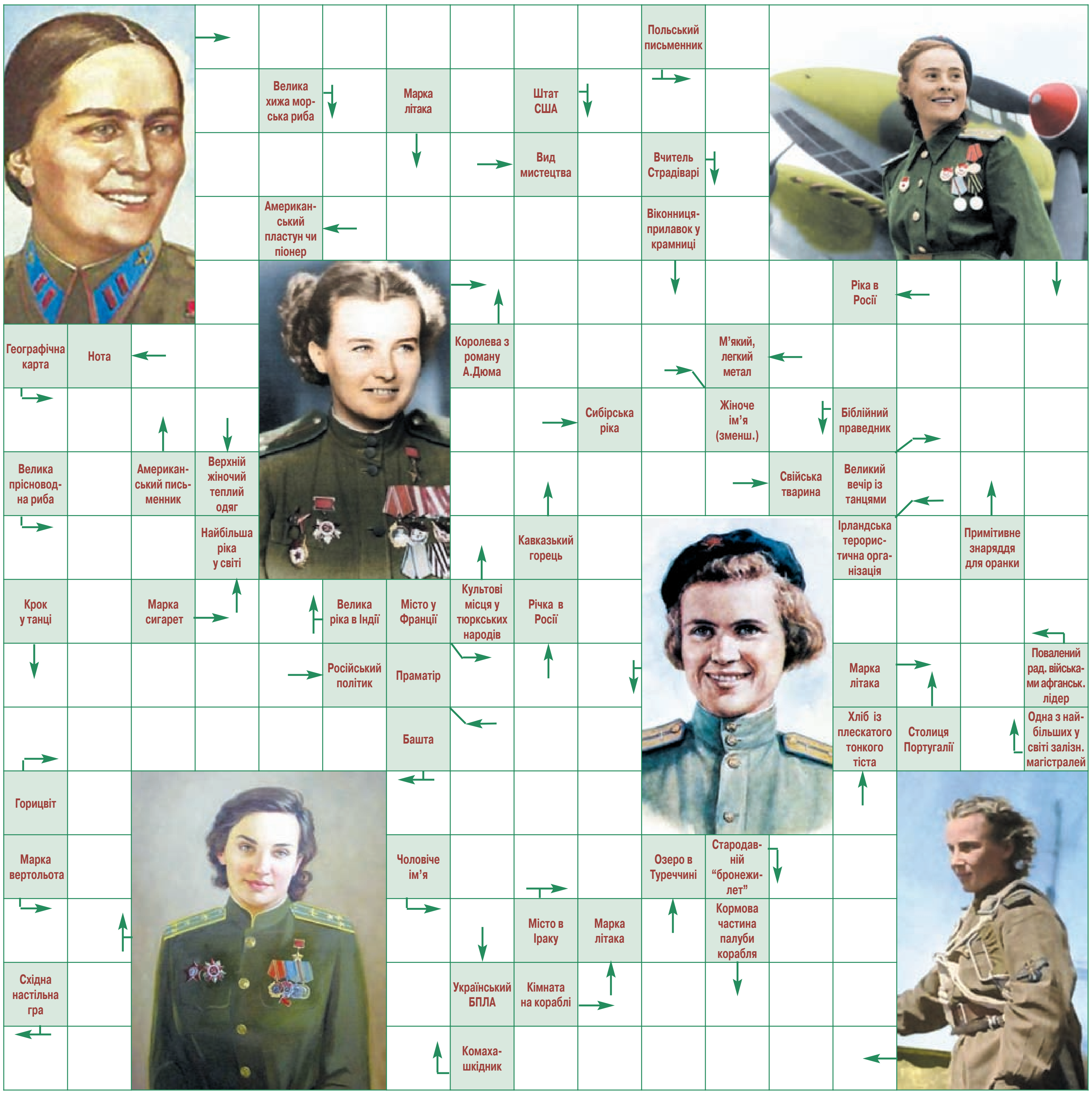
Сторінку підготувала Оксана Уретій.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
ВІДДРУКОВАНО У
ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”.
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів.
Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов’язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
0432-59-62-26,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@ukr.net

Дизайн та верстка:
С. Клименко, Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Черговий по номеру: О. Олехнович.
Перший редактор
Сергій Свенцицький.
Тир. 5260 (на місяць) Зам. №132208.
ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР
М. ПОПЛАВСЬКИЙ

ЦІКАВО

311 українських вишів опинилися у світовому рейтингу університетів

Дослідницька група Cybermetrics Lab опублікувала черговий рейтинг університетів світу за показником їх присутності в мережі Інтернет. Серед 12 тисяч вишів є 311 українських. Про це повідомляє Освіта.ua.

Найкращий результат серед українських університетів отримала Київська політехніка. Цьогоріч замість 957 місця, отриманого у лютому 2012 року, він отримав 510 місце у загальній таблиці університетів світу.

Значний прогрес протягом року також продемонстрував КНУ ім. Шевченка, який посів 704 позицію рейтингу (1934 місце у лютому 2012 року).

Також, у порівнянні з минулорічним рейтингом, значно покращили свої місця Донецький національний технічний університет, Харківський національний університет ім. Каразіна та Сумський державний університет.

Варто також зазначити, що у 2012 році більшість українських вищих навчальних закладів, які входять до верхньої частини рейтингу, покращили свої позиції.

Незважаючи на те, що українські університети досі не є лідерами світового рейтингу. Однак вперше п'ять вітчизняних університетів, зокрема столичні НТУУ КПІ та КНУ Шевченка, а також регіональні Донецький національний технічний університет, Харківський національний університет ім. Каразіна та Національний університет "Львівська політехніка" увійшли до топ-100 кращих вищих навчальних закладів країн Східної Європи (Central & Eastern Europe).

В процесі складання Webometrics Ranking of World's Universities розробниками враховується кількість проіндексованих пошуковими системами сторінок сайту вищого навчального закладу, зовнішні посилання на нього, цитованість ресурсу, а також кількість завантажених на сайт файлів. Іншими словами, оцінюється змістовна та інформаційна складова web-сайту навчального закладу. Разом з тим показники відвідуваності сайтів та їх дизайн до уваги не бралися.

Організатори Webometrics зазначають, що метою рейтингу є стимулювання веб-присутності навчальних закладів і студентів. У разі, якщо веб-діяльність закладу є нижчою, ніж академічні успіхи, організатори рекомендують переглянути власну політику та орієнтуватися на збільшення обсягу та якість електронних публікацій.

Зазначимо, традиційно лідерами є університети США – 61 університет у Top-100 світового рейтингу Webometrics. Велика Британія, Канада та Китай мають по 5 представників. До першої сотні університетів також увійшли чеський Карлов університет та російський університет ім. Ломоносова.

Рейтинг складений дослідницькою групою Cybermetrics Lab при найбільшому в Іспанії дослідницькому центрі Consejo Superior de Investigaciones Cientificas (Вища рада з наукових досліджень).

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД У № 8

АВТОДРОМ

До Женеви Peugeot готує новий кросовер

Компанія Peugeot розмістила у мережі Інтернет інформацію про компактний кросовер 2008, побудований на базі хетчбека 208. Світова прем'єра моделі пройде на Женевському автосалоні в березні, а його європейські продажі стартують на початку літа.

Габаритна довжина й ширина новинки складають 4,16 і 1,74 метра відповідно. Це на 20 і 5 сантиметрів довше й ширше 208-го, а розмір колісної бази й величина дорожнього просвіту дорівнюють 2,54 метра й 16 сантиметрам. Об'єм багажника традиційно для автомобілів подібного класу невеликий і складає всього 360 літрів. Втім, якщо вже надто допече перевезти щось більше за звичайну валізу, конструктори передбачили функцію складання задніх сидінь, і тоді простір для корисного вантажу збільшується до майже 1200 літрів.

На початку серійного виробництва кросовер пропонуватиметься із трьома дизельними й двома бензиновими моторами, що працюють у парі із системою "старт-стоп". Дизельна гамма представлена агрегатами 1,4 і 1,6 десятих літра. Перший з них – достатньо кволий і здатен лише на 68 кінських сил. Інший – доступний вже у двох варіантах – 92 і 115 кінських сил. До лінійки бензинових моторів входять 1,2-літровий двигун потужністю 82 кінські сили й 1,6-літровий 120-сильний агрегат. До кінця року очікується поява 110– і 130-сильних трициліндрових турбірованих двигунів.

Салон кросовера запозичено в моделі 208, включаючи невелике рульове колесо й 7-дюймовий сенсорний екран, куди за допомогою бездротового зв'язку 3G виводяться актуальні дані, наприклад, про погоду або стан доріг. Також система підтримує 11 додатків, включаючи популярні соціальні мережі, електронні поштові сервіси й "Вікіпедію".

Сергій Клименко.
"Крила України".

СУДОКУ

	3	5			7			
	8		5			9		
		6	4	2				
		8	1			5		3
	6						8	
3		1			8	7		
				1	5	4		
		7			3		5	
			6			3	2	